

S/T'25

Promoció 2021-2025

13.10 - 17.10

Jurat PATRIM 2025

Dimarts 14.10.25 a les 9:30h

UNIVERSITAT DE
BARCELONA

Facultat de Belles Arts

Sense Títol'25: Dossier d'obres i autors

Jurat PATRIM per l'adquisició d'obres per la Col·lecció de Belles Arts/Fons Patrimonial de la Universitat de Barcelona

Origen i definició del Fons PATRIM, Col·lecció Belles Arts

L'origen de l'adquisició d'obres artístiques de la Universitat de Barcelona comença al curs 82/83, quan el Rectorat i la Facultat de Belles Arts de la Universitat de Barcelona van acordar oferir cada any als alumnes del darrer curs de la Facultat de Belles arts la possibilitat de nodrir el Patrimoni Artístic de la UB amb el seu treball. Així, la Universitat de Barcelona va crear uns premis destinats als alumnes que acabessin els seus estudis a la Facultat de BBAA.

Per tal de seleccionar aquestes obres, des de l'any 2004 es vincula l'exposició dels millors treballs, denominada Sense Títol, amb l'adquisició de les obres que passen a formar part del Fons PATRIM. Un jurat especialitzat en art i patrimoni selecciona les obres que entraran a formar part del fons patrimonial de la UB.

Adquisició obres. Característiques.

Requisits als artistes

Els artistes han d'haver cursat el TFG l'any en curs.

Requisits de l'objecte

Les obres han de formar part del projecte presentat al TFG, per la qual cosa han d'estar datades l'any en curs. No hi ha cap restricció pel que fa a la tècnica de les obres, sempre que la facultat pugui assumir el seu manteniment, conservació i presentació.

El Fons PATRIM recull obres d'art realitzades amb tècniques molt diverses(vídeo, videoinstal·lació, pintura, escultura, instal·lació, obra gràfica, fotografia, dibuix, cinema,

i altres) i està obert a altres mitjans i tècniques que els artistes puguin utilitzar en el futur per executar les seves obres.

Com a norma general, la Universitat de Barcelona, mitjançant la intervenció de la Facultat de Belles Arts i el Jurat PATRIM, només adquirirà aquelles obres per les que pugui garantir una òptima conservació en el futur, atenent a la seva constitució i estat de conservació en el moment de l'adquisició.

Sobre el JURAT PATRIM i les seves funcions

Cada edició de la mostra Sense Títol, el Vicedeganat de Cultura de la Facultat de Belles Arts, responsable de la Col·lecció Belles Arts del Fons Patrimonial de la UB, convoca un JURAT format per representants del Vicerectorat de Patrimoni, del Vicedeganat de Cultura, dels diferents departaments de la Facultat de BBAA i altres convidats vinculats a institucions culturals i artístiques de la ciutat. El seu paper en la selecció de les peces passa per valorar l'interès artístic (conceptual, creativitat, realització) de les obres, i el seu valor representatiu del moment i el context artístic i cultural.

Tanmateix, el jurat ha de considerar les valoracions que puguin fer els representants de Patrimoni de la UB (Vicerectorat de Patrimoni, Vicedeganat de Cultura) pel que fa a les possibilitats de conservació de les obres. En aquest sentit, les seves indicacions han de prevaldre sobre qualsevol altra consideració.

En general, la decisió final es prendrà per consens, tenint en compte que els representants de Patrimoni no entraran necessàriament en disquisicions sobre el valor artístic de les obres, i que seran els representants de la facultat (professores, Vicedeganat de Cultura, patrimoni) les que millor podran valorar el context en el que s'emmarquen les obres i les possibilitats de conservació i guarda de les mateixes a la facultat.

Ana Urroz Osés

Vicedegana de Cultura i Estudiants

Facultat de Belles Arts

Universitat de Barcelona

Índex de continguts

Grau en Disseny	7
Marc Blanch Saladié – <i>Data Souvenir. Disseny d’una col·lecció de souvenirs per evidenciar els impactes del turisme massiu a Barcelona</i>	7
Dariela Eurice Cruz Corrales – <i>Node. Disseny d’una aplicació mòbil per millorar la comunicació entre pares i professors</i>	9
Nazarena Devia – <i>evoka. Diseño de packaging de una colección de chocolates vinculados a emociones con tips de autogestión</i>	10
Jana Ferran Codina – <i>Redescobreix l’esport. Disseny d’una identitat visual corporativa per a la reintroducció de la pràctica esportiva en joves adults</i>	11
Khadi Gisbert Gaye – <i>Classified. Disseny d’un model editorial alternatiu. Reformulació crítica de la revista de moda a través del disseny gràfic</i>	12
Núria Jiménez Mestres – <i>Höga. Sistema d’il·luminació per l’espai d’oficina domèstica</i>	13
Cristina Moreno Gallego – <i>Micca. Set modular d’acompanyament en rasques per a persones amb TDH</i>	14
Daniel Santos Castillo – <i>ECO. Sistema de guiatge auditiu per a persones amb discapacitat visual en la paraescalada</i>	15
Marina Tolosa Bonilla – <i>STEEL AND STONE. Disseny d’una col·lecció editorial sobre alpinisme de 8000s</i>	16
Grau en Belles Arts: Dibuix	17
Abril Alcalde Benedicto – <i>Körperlich: La somàtica aplicada al entorno urbano</i>	17
Andrea Berges Martínez – <i>Embarzar l’archivo. Una elegía amorosa frente al desarraigo</i>	18
Joana Cáceres Pérez (Johan) – <i>(RE)ANÁLISIS DEL YAOI</i>	19
Yesenia Noemí Cadenillas Castro – <i>Imperfección Luminosa</i>	20
Blanca de Villa Muntañola – <i>Anatomía de un corazón roto. Historia de una hipoplàsia ventricular</i>	21
Alexa Matés Corominas – <i>Les amigues parlen</i>	22
Francesc Montaña Tseitlin – <i>Gaia, hilos invisibles</i>	24
Eloy Sanchez Machado – <i>Coreografía de una caída</i>	25
Aina Sanz Oliva – <i>Som allò que queda en els altres</i>	26
Laura Vilaltella García – <i>Flores de hormigón</i>	27
Grau en Belles Arts: Escultura	28
Elena Concejero Martín – <i>Venus Vetula</i>	28
Esther Amelie Ebale Altimir – <i>El Peó</i>	29
Ione Hernández Sánchez – <i>T4T</i>	30
Jordi Lacroix Torrent – <i>Teixit: resignificació i recerca simbòlica</i>	31

Marta Martin Rey – <i>El vértigo de habitar</i>	32
Irene Molinas Aylaga – <i>Ayeres</i>	33
Mijanou Ribbeck Jiménez – <i>Cuerpo Spam</i>	34
David Suriol Ventosa – <i>Prescripció Acadèmica</i>	35
Alicia Val Membrado – <i>Una columna flexible</i>	36
Grau en Belles Arts: Gravat	37
Martina Balagué Orduña – <i>La biblioteca dels petits plaers</i>	37
Andrea Martín Vallespí – <i>Registrar desde el afecto</i>	38
Núria Nogué Gallén – <i>Sobre taules</i>	40
Amàlia Pellicer Sendra – <i>Quan el ciment escolta</i>	41
Antònia Sansó Sastre.....	42
Qing Zhao – <i>Queridos hogares y silencios</i>	43
Grau en Belles Arts: Imatge	44
Maria Baron Comes – <i>KRINEIN</i>	44
Paula Cruz Puiggròs - <i>Hiraeth</i>	45
Sara Gázquez Román– <i>Silencios: Poética de la sombra en Cornellà</i>	46
Laura López Rodrigo – <i>La torre del silencio</i>	48
Roser Mas Torres – <i>Una família xarnega del Prat</i>	49
Julia Mayer – <i>La Sombra Azul</i>	50
Guillem Ortega Santos – <i>Vell futur: El paisatge postindustrial</i>	51
Aroa Valverde Aira – <i>Esto no es una obra útil: pierde tu tiempo</i>	52
Grau en Belles Arts: Pintura	53
Sandra Benito Gaza – <i>Maqueta Projecte Ziba: L'abstracció com a eina creativa en el disseny d'interiors</i>	53
Luca Calderó – <i>Dispensador de coliflors</i>	54
Mar Carreras Navarro – <i>Model anatòmic</i>	55
Nora Corberó Grifell – <i>Escolto sempre aquest sorollet de fons</i>	57
Adrià Gómez Vila – <i>Estic cansat de ser un soldat</i>	58
Marina Granados Sánchez – <i>Habitàcora: Derivas para habitar una cicatriz</i>	59
Isaac León Tomalá – <i>El hogar que no conozco</i>	60
Daniele Lipari - <i>Resonancias</i>	61
Iris López Moreno – <i>Entre mareas frías</i>	62
Llucia Martin-Albo Florit – <i>We will be landing soon...</i>	64
Pau Miralpeix i Val – <i>Prendre part d'alguna cosa</i>	65
Juan Carlos Narváez González – <i>Fragmentos en caída</i>	66

Adrià Pérez Gutiérrez – <i>El mito y sus representacions. Exploración del icono mítico y su adaptación actual</i>	68
Andrea Quero Carcereny – <i>Haciendo camino a través de la pintura</i>	70
Maria Rodon Peyrí – <i>Pensar calaixos, traduir contorns</i>	71
Marc Salas Armengol – <i>Conclusions provisionals</i>	73
Ricard Sorókin – <i>АЛФАВИТ (ALFABET)</i>	74

Grau en Disseny

Marc Blanch Saladié – *Data Souvenir. Disseny d'una col·lecció de souvenirs per evidenciar els impactes del turisme massiu a Barcelona*

Aquest projecte consisteix en el disseny d'una col·lecció de 10 *souvenirs*, un per cada districte de Barcelona, amb l'objectiu de reinterpretar les icones arquitectòniques de cada zona per visibilitzar els impactes del turisme massiu als diferents districtes. Els *souvenirs* a dissenyar no només actuaran com a objectes de record, sinó que també serviran com a eina de comunicació crítica. S'utilitzarà un llenguatge visual clar i s'incorporaran dades i estadístiques per evidenciar fenòmens com la gentrificació, la turisticació i la transformació de l'espai públic derivades del turisme massiu.

Tots els continguts es presentaran en llengua anglesa amb l'objectiu d'interpel·lar directament el turista internacional, que és una de les parts que participa activament d'aquestes dinàmiques. Formalment, cada *souvenir* estarà compost per un embalatge de fusta de til·ler que inclourà una base en forma de palet, simbolitzant la mercantilització de la ciutat. A sobre, l'envàs: una caixa mercantil reproduïda en miniatura amb una cara oberta, protegida per una vitrina de metacrilat transparent extraïble que mostrarà gràficament dades i estadístiques aplicades a la figura de l'interior, el *souvenir*.

La figura interior, impresa en 3D, representarà l'edifici escollit per cada districte, però modificada amb un efecte visual inspirat en l'obra de Christo i Jeanne-Claude, de manera que sembli que està coberta amb tela, intervenció que pretén reincidir en el concepte de mercantilització turística: l'objecte que es transporta dins la caixa i sobre el palet va protegit per no fer-se malbé, és fràgil. Simbolitza, alhora, la manera en què el turisme massiu amaga, distorsiona i redefineix la ciutat. Per tal de presentar la col·lecció completa de *Data Souvenir*, es dissenyarà un embalatge secundari que actui com a contenidor del conjunt. Formalment inspirat en els sistemes de distribució del comerç global, aquest contenidor remet a les estructures pròpies de la logística mercantil i reforça simbòlicament la idea d'una ciutat transformada en producte consumible.

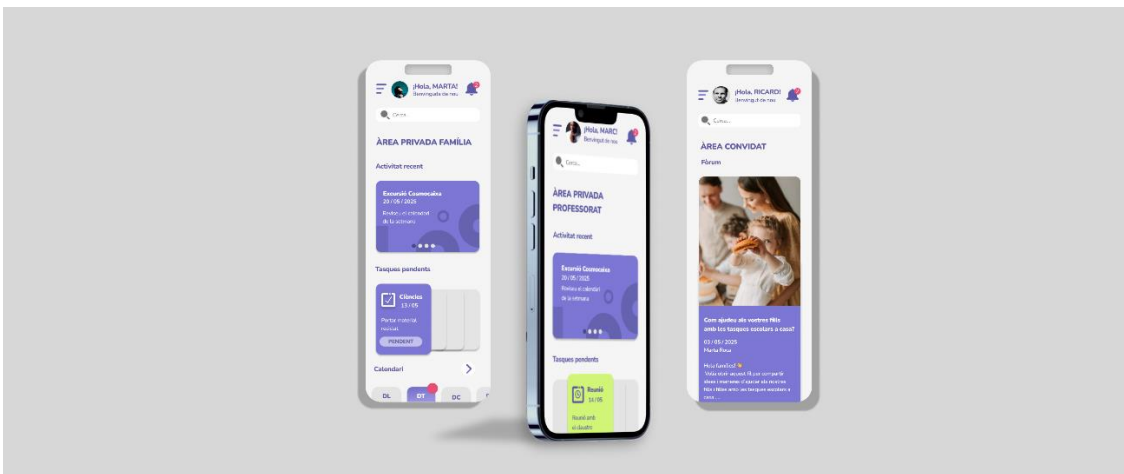
Es tracta d'un projecte crític on es busca la reflexió activa del visitant sobre la manera en què el turisme condiona la ciutat, transformant el *souvenir* en un objecte de denúncia i sensibilització. En aquest sentit, la integració d'informació empírica i de decisions de disseny acurades en aquests objectes permet una nova lectura del territori i de les dinàmiques que el model turístic imposa sobre Barcelona.

Il·lustracions 1, 2 i 3. Disseny d'una col·lecció de souvenirs per evidenciar els impactes del turisme massiu a Barcelona. Marc Blanch Saladié, 2025.

Dariela Eurice Cruz Corrales – *Node. Disseny d'una aplicació mòbil per millorar la comunicació entre pares i professors*

Aquest projecte presenta Node, una aplicació mòbil dissenyada per millorar la comunicació entre famílies i escoles en l'àmbit de l'educació primària. El punt de partida és la detecció d'una problemàtica recurrent: tot i l'existència de canals diversos (agendes escolars, circulars, entrevistes o plataformes digitals), la comunicació continua sent en molts casos passiva, esporàdica i unidireccional. Aquesta manca de fluïdesa pot derivar en desconexió i en la detecció tardana de canvis importants en el comportament, hàbits d'estudi i necessitats dels alumnes. Davant d'aquesta realitat, l'objectiu principal del projecte és desenvolupar una eina gràfica intuïtiva que centralitzi la informació, fomenti la participació activa de les famílies i reforci el sentiment de comunitat educativa. A més, es plantegen objectius secundaris, com reduir la dispersió d'eines digitals, afavorir la bidireccionalitat i dissenyar un sistema visual amable i accessible. L'aplicació contempla quatre perfils d'usuari: famílies, professorat, centre educatiu i convidats. Cada perfil accedeix a funcionalitats adaptades, com ara seguiment acadèmic, calendari d'esdeveniments, missatgeria, galeries compartides o gestió de pagaments. Com a element diferencial, Node incorpora una zona pública compartida, que permet a convidats i futurs membres conèixer la comunitat educativa i reforçar la transparència. Node no és només una aplicació, sinó un projecte gràfic i comunicatiu que busca enfortir el vincle entre escola i família mitjançant un disseny clar, inclusiu i proper.

Il·lustració 4. Node. Disseny d'una aplicació mòbil per millorar la comunicació entre pares i professors. Dariela Eunic Cruz Corrales, 2025.

Nazarena Devia – *Evoka. Disseny de packaging d'una col·lecció de xocolates vinculades a emocions amb consells d'autogestió.*

Evoka és un projecte que transforma el consum quotidià de xocolata en una experiència d'autocura i autoconixement emocional. Parteix de la premissa que la xocolata negra, a més de ser un superaliment, és considerada un aliment de consol emocional, cercat en moments de tristesa per la seva capacitat de millorar l'estat d'ànim.

Evoka proposa una col·lecció de xocolates vinculades a emocions quotidianes. Cada onça acompanya l'adult en aquell instant, ajudant-lo a reflexionar sobre l'emoció que sent i a treballar-la mentre gaudeix de la xocolata, mitjançant missatges breus i eines d'autogestió emocional.

El que diferencia Evoka d'una xocolata convencional és que no es limita al plaer sensorial, sinó que aprofita un hàbit comú per transformar-lo en un recurs de benestar. Amb un embalatge interactiu i un disseny sofisticat, converteix la xocolata negra en un vehicle per promoure la reflexió íntima, l'autocura i la incorporació d'hàbits emocionals en la vida diària dels adults.

Il·lustracions 5 i 6. Disseny de packaging d'una col·lecció de xocolates vinculades a emocions amb consells d'autogestió. Nazarena Devia, 2025.

Jana Ferran Codina – *Redescobreix l'esport. Disseny d'una identitat visual corporativa per a la reintroducció de la pràctica esportiva en joves adults*

El projecte *Redescobreix l'Esport* es basa en el disseny d'una identitat visual corporativa per una campanya gràfica de promoció de la pràctica esportiva entre joves adults, amb l'objectiu de contribuir a la resignificació de l'esport en clau saludable, accessible i adaptada a les realitats quotidianes del públic.

Es desenvolupa en diversos formats impresos i digitals, adaptats a espais urbans, centres educatius, gimnasos i entorns socials freqüentats pel públic jove adult. Les aplicacions principals inclouen cartells en format A2 i A3, fullets informatius en format tríptic DIN A4, vinils per a espais interiors, així com adaptacions digitals per a xarxes socials i pantalles publicitàries (format horitzontal i vertical, 1080x1920px i 1920x1080px). Es fa servir impressió làser sobre paper estucat mat de 250 g/m² per garantir una bona resistència i acabat visual. Els vinils es produeixen amb impressió digital sobre material adhesiu resistent a l'aigua i la llum UV, per assegurar durabilitat en espais interiors exposats a llum natural.

Il·lustracions 7 i 8. *Redescobreix l'esport. Disseny d'una identitat visual corporativa per a la reintroducció de la pràctica esportiva en joves adults. Jana Ferran Codina, 2025.*

Khadi Gisbert Gaye – *Classified. Disseny d'un model editorial alternatiu. Reformulació crítica de la revista de moda a través del disseny gràfic*

Les revistes de moda, abans desplegades sobre la taula del menjador, eren guies immediates de tendències i referents d'un present en constant canvi, avui dia s'apilen amb cura a les prestatgeries de la llar, afectades per l'auge del consum digital: més ràpid i accessible. *Classified* neix de la idea de reformular el model editorial de la revista de moda al present: no com un simple suport informatiu, sinó com un espai de reflexió, experimentació i expressió més enllà de les tendències, desmarcant-se de la dinàmica superficial i efímera que caracteritza el consum digital i reivindicant el valor del format físic com a eina narrativa, proposant el disseny gràfic com vehicle de significat.

Aquest primer volum, aborda el qüestionament del consum i la construcció de la identitat a través dels objectes evidenciant la tensió entre la necessitat funcional i el valor simbòlic que adquireixen aquests a la societat contemporània. Mitjançant una combinació de relats i recursos visuals, la publicació articula un discurs que no pretén oferir respostes fàcils ni simplistes, sinó obrir un espai de reflexió.

Il·lustracions 9 i 10. *Classified. Disseny d'un model editorial alternatiu. Reformulació crítica de la revista de moda a través del disseny gràfic.* Khadi Gisbert Gaye, 2025.

Núria Jiménez Mestres – Höga. Sistema d'il·luminació per l'espai d'oficina domèstica

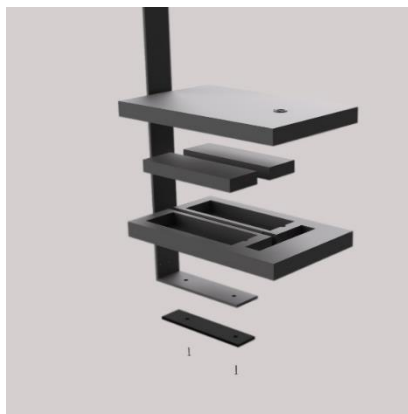
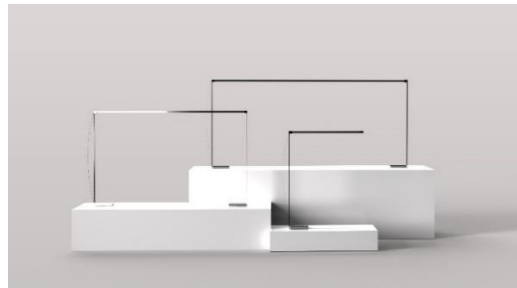
Höga és un sistema d'il·luminació, format per tres làmpades d'alumini anoditzat, de forma arquejada, que varien en mida a fi d'adaptar-se a les mesures de taula habituals d'IKEA, l'empresa des d'on es comercialitzaria el producte.

La particularitat d'aquest sistema és la integració d'un recordatori de pauses vinculat al mètode *Pomodoro*, que no només ajuda l'usuari a organitzar-se sinó que a més ajuda a prevenir l'astenopia. A més gràcies al fet que la llum arriba a l'usuari de manera difosa, també es contribueix a la prevenció d'aquesta afectació. Aquest fet és possible, ja que la llum no s'emet de manera directa, sinó que inicialment es projecta sobre una planxa d'alumini inclinada, a fi d'efectes d'evitar enlluernaments i reflexos molestos amb el monitor.

El sistema es produiria mitjançant una extrusió d'alumini per la part superior que conté la tira *led*, i pel que fa a les potes es faria ús d'una planxa plegada, per tal d'aportar rigidesa al conjunt. D'altra banda, pels peus del sistema s'utilitzaria ús d'un sistema de motlles.

Aquest sistema a més de l'alumini, fa ús de plàstic PC pel que fa al sistema elèctric, a la funda del peu i al difusor de la llum. I ferro galvanitzat per les peces que s'usen per aportar el pes necessari al conjunt a fi que no bolqui.

Finalment, la làmpada ha estat creada des d'una perspectiva sostenible, totes les peces són fàcilment separables, afavorint a la reciclabilitat del producte a més d'allargar-ne la vida útil, ja que si alguna peça es fa malbé és fàcilment reemplaçable.

Il·lustracions 11, 12 i 13. Höga. Sistema d'il·luminació per l'espai d'oficina domèstica. Núria Jiménez Mestres, 2025.

Cristina Moreno Gallego – *Micca. Set modular d'acompanyament en rasques per a persones amb TDH*

Micca és un sistema físic modular dissenyat per acompanyar persones adultes amb TDAH en la gestió de tasques i rutines, oferint una representació visual i tangible del progrés. El conjunt està format per mòduls de fusta de faig de diferents mides i colors, juntament amb un mòdul lluminós que, en completar la seqüència, s'activa mitjançant un interruptor magnètic. Les peces s'uneixen mitjançant imants de neodimi i un sistema de carrils concèntrics que garanteix un encaix segur i senzill d'utilitzar. La seva combinació permet representar tasques de manera clara i ordenada, creant una experiència física que converteix el seguiment del progrés en un gest simple i satisfactori.

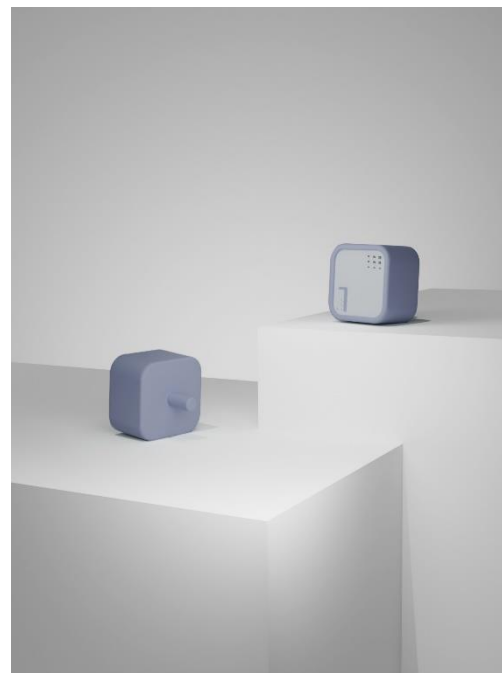
Il·lustracions 14, 15 i 16. Micca. Set modular d'acompanyament en rasques per a persones amb TDH. Cristina Moreno Gallego, 2025.

Daniel Santos Castillo – *ECO. Sistema de guiatge auditiu per a persones amb discapacitat visual en la paraescalada*

ECO és un sistema de guiatge auditiu per a persones amb discapacitat visual en la paraescalada. El producte emet so a partir de l'aproximació d'una polsera NFC que porta l'escalador/a, fent que pugui percebre distància, profunditat i direcció a la següent presa sense la necessitat del sentit de la vista.

L'artefacte consisteix en tres peces principals, una capsa de polipropilè, que conté un sistema de components electrònics, una tapa del mateix material i una funda de cautxú de silicona que protegeix els elements anteriors i serveix d'ancoratge a la paret. La capsa es produeix amb injecció de plàstic, mentre que la funda de silicona es fa amb una colada a un motlle preestablert. El sistema electrònic està ja programat per persones especialitzades en el sector i només cal assemblar totes les parts.

Finalment, el producte va encaixat en un suport de cartró dins una bossa de tela, que servirà posteriorment pel seu transport i emmagatzematge. La comercialització principal del producte consisteix en set artefactes (que permeten equipar una via senzilla), dues polseres NFC i un petit tríptic informatiu amb instruccions d'ús. ECO compta amb una aplicació que permet expandir l'ús del producte, podent editar el so de les peces o activar aquest en moments concrets.

Il·lustracions 17, 18 i 19. *ECO. Sistema de guiatge auditiu per a persones amb discapacitat visual en la paraescalada. Daniel Santos Castillo, 2025.*

Marina Tolosa Bonilla – *STEEL AND STONE. Disseny d'una col·lecció editorial sobre alpinisme de 8000s*

Col·lecció de catorze volums en encuadernació cosida a tapa dura. Utilitza pàgines mestres i estils de paràgraf per agilitzar el disseny, mantenir la línia gràfica entre els diferents llibres i establir una jerarquia de la informació estructurada i seriable. Treballa amb imatge i text a parts iguals i per tant estableix uns criteris de combinatòria entre els tipus de pàgina per mantenir la proporció de continguts establerta. La impressió es fa en quadernets de 12 pàgines, que es presenten encolats en un volum a tapa dura de dimensions 14.8x20cm

Il·lustracions 20, 21 i 22. *STEEL AND STONE. Disseny d'una col·lecció editorial sobre alpinisme de 8000s. Marina Tolosa Bonilla, 2025.*

Grau en Belles Arts: Dibuix

Abril Alcalde Benedicto – *Körperlich: La somàtica aplicada al entorno urbano*

En una ciutat genèrica hi ha un caos contingut amb un ritme accelerat i mutable, on les parets s'entenen com a divisions de l'espai i els sostres com a protecció d'aquest, tots dos desmuntables i canviants. Matèria amuntegada. Cossos que travessen les metròpolis, s'exposen i s'amaguen, s'integren i es desintegren, en forma de taques i línies. Papers apilats, capes superposades de textures i gramatges variats, un soroll visual que es mou dins un caos organitzat. El recorregut del carbonet sobre el paper com una manera de transitar l'espai i d'establir límits amb aquest. La ciutat es converteix en un fons de taques i línies que emergeixen i s'esborren; els cossos, imposats sobre elles, apareixen amagats, establint un contrast entre allò rígid i allò orgànic. Quadrats, rectangles, línies tant simètriques com irregulars que ordenen, escindeixen, modelen i estableixen vincles a l'espai.

Il·lustració 23. Fotografia de *Körperlich: La somàtica aplicada al entorno urbano*. Abril Alcalde Benedicto, 2025.

Andrea Berges Martínez – *Embarzar l'archivo. Una elegía amorosa frente al desarraigo*

Embarzar l'archivo (Esbarzar l'arxiu) és una forma d'entretèixer els dols quotidians des del llenguatge, la memòria col·lectiva i el vincle potencial entre cossos i objectes, amb la finalitat d'establir una sèrie de petites resistències amoroses envers al desarrelament contemporani. Aquesta recerca transmèdia es desenvolupa mitjançant una metodologia d'embrollament, que deconstrueix, reconfigura i amplia l'Arxiu d'objectes en dol (2023-). Un altar virtual que habita a mig camí entre la preservació digital d'objectes en 3d, la matèria i el ritual com un acte de cura subversiva, capaç de posar remei als desafectes. Les intervencions multidisciplinàries que el constitueixen parteixen d'una base radicalment afectiva, amb l'objectiu de trobar altres maneres d'habitar i relacionar-nos, en reacció a les polítiques de consum i a la individualització dels processos emocionals. D'iste polvo que somos ritualitza el desig de conjurar altres maneres mitjançant l'acte d'escampar cendra sobre un mantell de terra de l'hort familiar. Proposa un acostament als sabers i llenguatges vulnerables, a l'entorn rural i al coneixement relatiu a cura de la terra, com un espai comunitari capaç de guiar-nos cap a un mode d'habitar basat en l'afecte i l'aprofitament. Aquesta instal·lació adapta a l'espai expositiu l'acció *De ausencias y cenizas* (mientras s'apaga ra foguera) duta a terme en un camp de cultiu i plasmada a l'arxiu.

Il·lustracions 24, 25 i 26. Elements d'Embarzar l'archivo. Una elegía amorosa frente al desarraigo. Andrea Berges Martínez, 2025.

Grau en Belles Arts: Dibuix

Joana Cáceres Pérez (Johan) – (RE)ANÁLISIS DEL YAOI

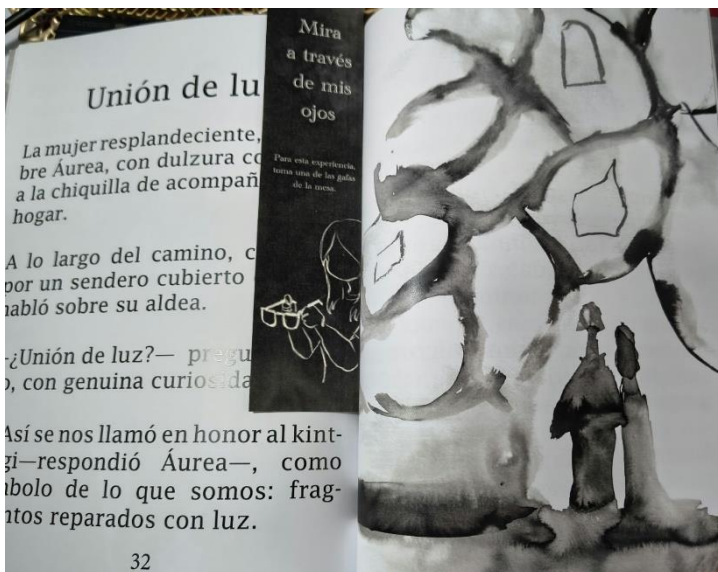
El *yaoi* és un gènere de *manga* que ha estat objecte de nombrosos debats, crítiques i controvèrsies a causa de la seva premissa: erotisme i romanticisme homosexual dirigit a un públic femení. En aquest Treball de Fi de Grau, ens submergirem en la història i evolució del *yaoi*, posant èmfasi en els mecanismes i filtres amb els quals el *yaoi* ha aconseguit arribar a occident i el que ha aconseguit per a la representació d'històries LGBTQIA+ dins de la indústria del *manga* i l'*anime*, posant l'accent en la seva forta presència com a manifestació cultural contracultural, *punk*, feminista i *queer*. Dins del context del *yaoi*, sorgeixen moltes qüestions i conceptes interessants; com es va fer tan immensament popular? Per què? Quan? Com va arribar a l'escena occidental? D'on procedeixen les seves nombroses crítiques? És el *yaoi* homòfob? Encara que el seu objectiu inicial fossin les dones heterosexuales, Què ha ocorregut? Qui consumeix *yaoi* avui dia? Per a completar aquesta tesi, es realitzarà un projecte artístic final per a explicar i recopilar tot l'aprens en aquesta recerca des d'un punt de vista didàctic i accessible, recuperant les formes inicials del *yaoi*; estands, *fanzines*, i molt amor incondicional per part dels seus fans de tot el món. Per a aconseguir-ho, s'usarà el metallenguatge per a parlar del mateix mitjà investigat i recuperat, creant distints *metayaoi*.

Il·lustració 27. Fotografia de la instal·lació de (RE)ANÁLISIS DEL YAOI, Joana Cáceres (Johan), 2025.

Yesenia Noemí Cadenillas Castro – *Imperfección Luminosa*

Imperfección Luminosa és un llibre il·lustrat que narra la història de l'Emiko, una jove marginada per la seva pròpia comunitat, anomenada els Pulcres, a causa d'una cicatriu. Pel camí coneix l'Àurea, una dona que la consola i la porta al seu poble, anomenat Unió de Llum. És allà on la protagonista es reconcilia amb ella mateixa. Aquesta obra convida a qüestionar el rebuig social envers les diferències físiques, funcionals o personals que sovint es consideren defectes, per reconèixer-les com a aspectes valuosos i bells que conformen cada persona. Per a això, s'inspira en el *kintsugi*, una tècnica japonesa que consisteix a reparar fragments de ceràmica amb or, de manera que els danys no es dissimulin, sinó que es valorin. La idea d'aquesta obra neix de les meves vivències com a persona amb afeccions visuals, que no només han limitat la meua visió, sinó també la meua producció artística i la meua salut mental i física. Per aquest motiu, per a la presentació d'aquesta peça es crea una instal·lació que permet observar el procés creatiu des del meu univers visual. Pel que fa als aspectes formals, el text està escrit amb una tipografia de gran mida per facilitar-ne la lectura a persones amb dificultats visuals. Pel que fa a les il·lustracions finals, n'hi ha deu, i representen els moments clau de la història, que es divideix en nou capítols. L'estil visual d'aquestes peces se situa entre l'abstracte i el figuratiu. La tècnica emprada és tinta xinesa i s'inspira en un artista xinès anomenat Gao Xinjian.

Il·lustració 28. Fotografia del llibre Imperfección Luminosa, Yesenia Noemí Cadenillas Castro, 2025

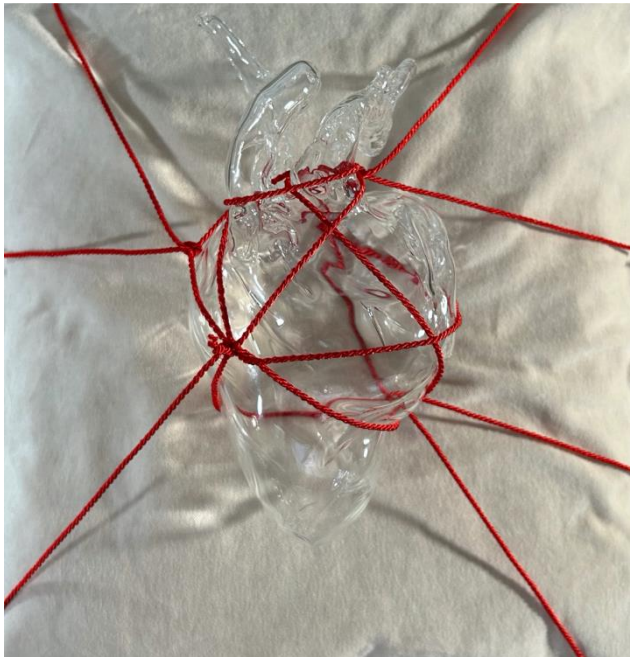

Il·lustració 29. Il·lustracions originals incloses al llibre Imperfección Luminosa, Yesenia Noemí Cadenillas Castro, 2025

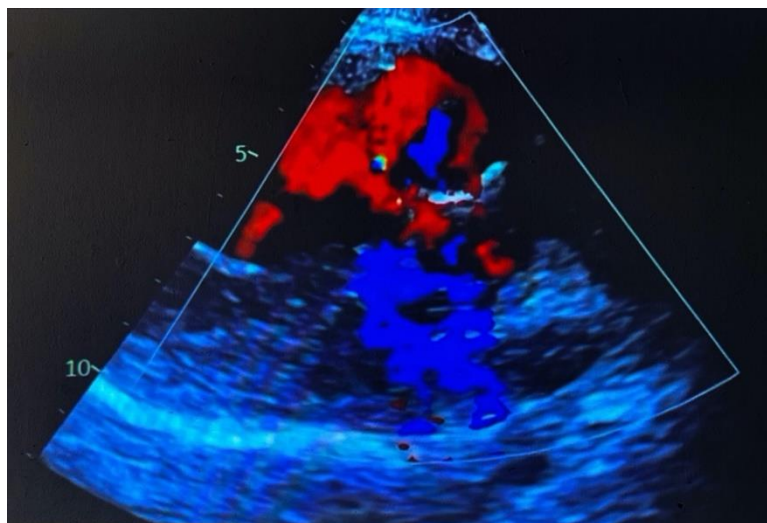
Grau en Belles Arts: Dibuix

Blanca de Villa Muntañola – *Anatomía de un corazón roto.*
Historia de una hipoplàsia ventricular

Aquest projecte explora la vivència personal d'una cardiopatia congènita des d'una perspectiva artística, biogràfica i sociològica a través del relat en primera persona i tres peces artístiques: una performance en què s'interactua amb una peça escultòrica, una composició escultòrica i auditiva i una peça audiovisual. L'imaginari cultural i social que ha distorsionat o invisibilitzat aquestes relacions.

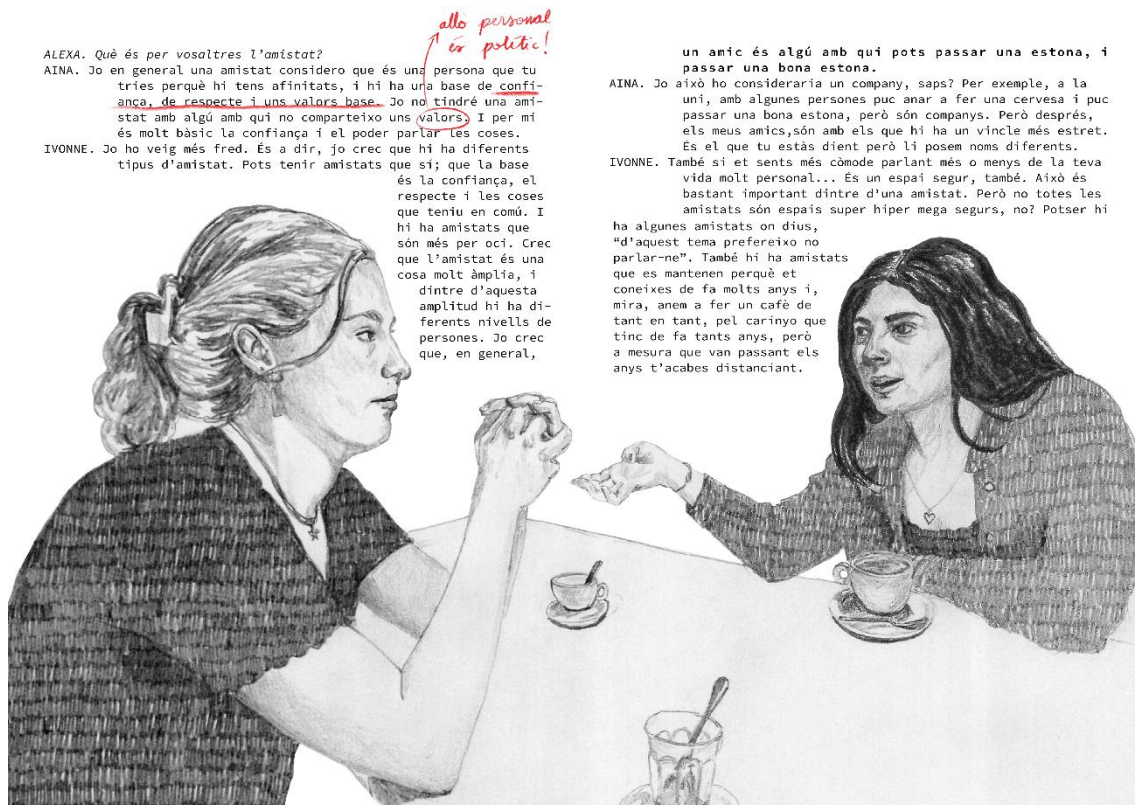
Il·lustracions 30 i 31. Escultures d'Anatomía de un corazón roto. Historia de una hipoplàsia ventricular, Blanca de Villa Muntañola, 2025.

Il·lustració 32. Element projectat d'Anatomía de un corazón roto. Historia de una hipoplàsia ventricular, Blanca de Villa Muntañola, 2025.

Alexa Matés Corominas – *Les amigues parlen*

Les amigues parlen neix del desig de rebel·lar-me contra els discursos patriarcal que sovint representen les relacions entre dones com a competitives i superficials, tot celebrant l'amistat femenina. És un projecte impulsat per una set feminista d'un nou imaginari de relacions d'amistat impulsades per l'amor, les cures i la pertinença. Com ens relacionem, les dones, amb les nostres amigues? Com es creen aquestes relacions, i què les sustenta? Quines experiències es comparteixen? El gènere hi juga algun rol, en l'amistat? Durant mesos he col·leccionat rostres, gestos i converses entre amigues a través de l'entrevista i del dibuix i ho he agrupat tot en un llibre il·lustrat. Un llibre; una eina que contribueix a la conservació i distribució de coneixement, que documenta i preserva històries i que, en aquest cas, agafa la forma d'arxiu emocional, social i històric. És un diàleg íntim entre les vint-i-tres entrevistades, l'autora, i la lectora. Lluny de buscar veritats universals, aquest projecte pretén, simplement, mostrar les diferents realitats d'amistats entre dones, que desafien l'imaginari cultural i social que ha distorsionat o invisibilitzat aquestes relacions.

Il·lustració 33. Dibuix i text de *Les amigues parlen*, Alexa Matés Corominas, 2025.

ALEXA. Defineix, defineix! Què és l'amistat, per a tu?
LISSE. Per mi l'amistat és un vincle afectiu (ha, ha, ha) que inclou la lleialtat. Crec que és bastant important, perquè per a mi una amistat no és una persona que puguis veure cada dia, sinó, per exemple, que encara que hagin passat dos mesos sense veure aquella persona puguis tenir-hi la mateixa confiança de sempre. Per mi això dona molt més valor que no pas una persona que hagi de veure cada dia. Que també! Hi ha amistats d'aquest tipus, però per mi té molt més valor la confiança, per molt que passi un temps d'absència, que no pas la necessitat constant de tenir aquest vincle. Després també la confiança de poder ser un mateix.
ARQA. Mira, és el que anava a dir. Crec que per a mi és algú amb qui literalment **puc ser JO en totes les meves versions**, saps? Com que no em preocupa gens que em jutgeu, perquè si em jutgeu, doncs... m'és igual, saps?
LISSE. Sí! Això, i també el compromís. No és que hagi de ser sempre allà al 100%, perquè evidentment cadascú té les seves coses, la seva vida personal, poden passar mil coses mentre l'altre està malament; però sí de poder ser allò que es diu d'una espatlla on plorar.
ONA. Això mateix, també penso que és com. L'amistat és aquella gent que et coneix. Per exemple, tu expliques alguna cosa, dones la teva perspectiva de la cosa que estàs vivint, però al final les teves amigues et coneixen. I tot i que ara la nostra vida sigui molt de quedar per explicar-nos les coses i no tant per viure-les (tot i que ara mateix anem a viure una cosa), d'alguna manera és com que expliques les coses per posar-te al dia, però al final les amigues entenen millor la situació que jo mateixa.
ARQA. Potser l'objectiu d'explicar les coses a les teves amigues no és tant a mode informatiu sinó per, d'alguna manera, **poder-ho compartir amb elles encara que no n'hagin format part**.
ONA. Exacte, i ho entendran perquè entenen com ets, perquè et coneixen. I jo crec que això és molt guai; no haver-te de forçar a explicar-ho exactament tot com ho has viscut exactament amb pèls i detalls. Us ho explico, i ja ho enteneu.
ARQA. I m'acabeu la frase! Haha.
ONA. Exacte, acabar la frase!
LISSE. Sí, exacte! I de poder permetre't, emocionalment, com et sents en aquest moment, encara que no estiguis superfeliç; pots estar trista, pots estar apàtica... I tot i això saben l'espai que tu necessites, saben com tractar-te en aquests moments i tu et pots sentir còmode sentint aquella emoció sense la necessitat de dir "m'estic sentint
*no cal ser res que no
siguis: es un espai segur.*

23

Il·lustració 34. Dibuix i text de *Les amigues parlen*, Alexa Matés Corominas, 2025.

Francesc Montaña Tseitlin – *Gaia, hilos invisibles*

Gaia, fils invisibles parteix de la hipòtesi Gaia, per establir una narrativa amb el focus en la deteriorada relació entre la humanitat i Gaia (la Terra). Una defensa de la responsabilitat envers l'única llar, una de compartida, que coneixem. La feina examina els problemes sorgits de la dinàmica industrial amb el planeta. A través de la pràctica tèxtil, l'obra busca nous paradigmes per a apedaçar el rol de la humanitat a la Terra, abandonant l'actual coexistència paral·lela, a fi de reintegrar-nos als ecosistemes d'aquesta. Teixir-amb, serà el gest per aconseguir-ho.

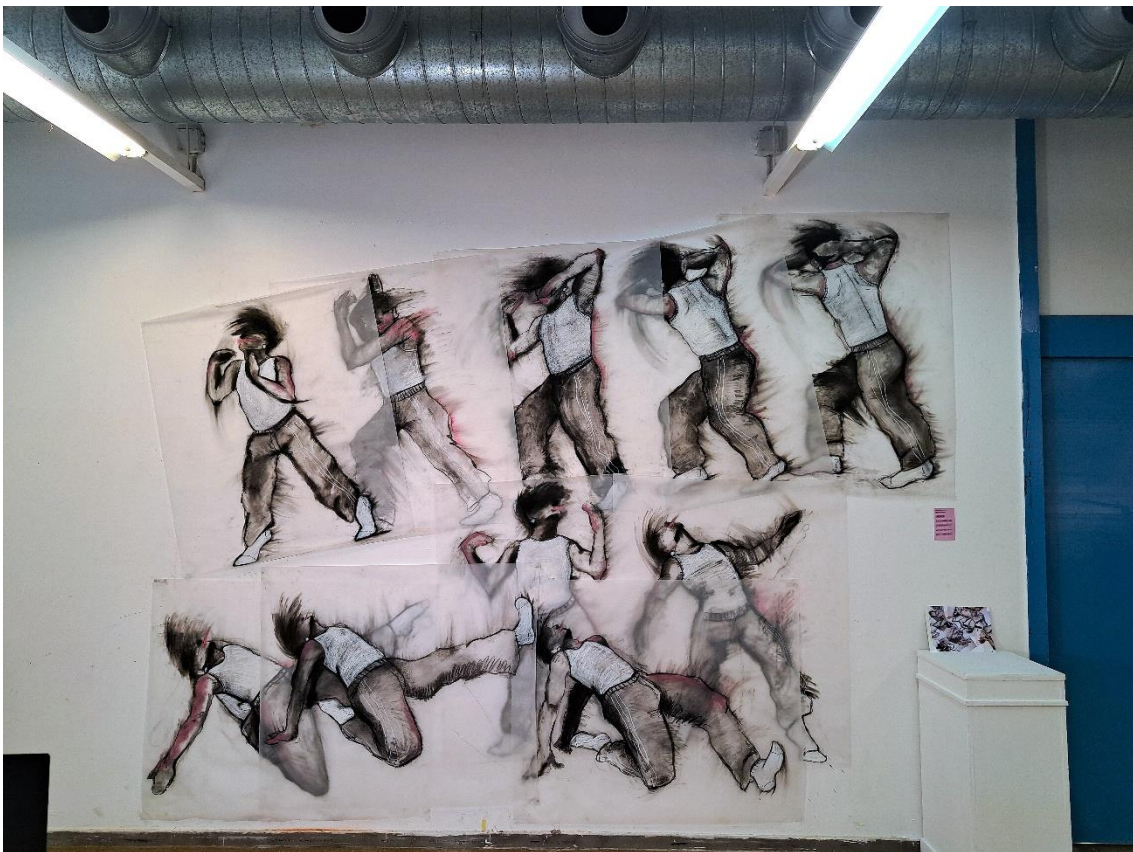

Il·lustració 35. Instal·lació de la peça Gaia, hilos invisibles, Francesc Muntanya Tseitlin, 2025

Eloy Sanchez Machado – *Coreografía de una caída*

Esta obra parte del *voguing*, una danza nacida en la comunidad queer racializada de Nueva York, como forma de resistencia, expresión y afirmación identitaria. La secuencia representa el “*death drop*”, uno de los pasos más emblemáticos de este estilo, descompuesto en imágenes que permiten reconstruir visualmente el gesto.

A través del trazo expresivo y gestual, cada dibujo actúa como un fotograma que, al unirse con los demás, genera una coreografía visual. La disposición mural de la pieza invita al espectador a seguir el movimiento con la mirada, integrándolo en la lectura de la acción representada.

Il·lustració 36 Fotografia de Coreografía de una caída, Eloy Sanchez Machado, 2025.

Aina Sanz Oliva – *Som allò que queda en els altres*

Aquest treball parteix de la voluntat o la necessitat d'entendre com es configura l'espai que habito; d'on venim, com hem transformat el nostre entorn i com l'hem construït a base de la nostra memòria. És una aproximació íntima a la relació entre territori i identitat, que s'articula des de la cura i amb una mirada afectiva. El projecte pren com a base l'experiència pròpia —la història familiar, els relats dels veïns, les vivències compartides— per obrir preguntes més àmplies sobre com recordem, com cuidem i com transmetem els espais que formen part del nostre dia a dia.

La proposta es desplega amb una estètica propera, i se centra en l'observació de la vida quotidiana com a espai de resistència. Per mitjà de l'exploració de diverses pràctiques artístiques com l'arxiu, el vídeo i la fotografia, vull donar veu a memòries que sovint queden als marges del relat dominant, i per reivindicar allò domèstic, allò petit, allò persistent. Així, la pràctica artística esdevé un mitjà per construir un relat col·lectiu que no busca tancar ni fixar significats, sinó obrir espais de diàleg, escolta i reconeixement mutu.

Aquest treball concep la memòria no com una simple mirada enrere, sinó com una eina viva i política capaç de sostenir vincles. En la documentació d'aquests espais híbrids i en constant transformació —ni del tot urbans ni del tot rurals— s'hi obre la possibilitat de narrar el territori des de llocs menys evidents: des de la fragilitat, des de la proximitat, i des de la cura entesa com una forma activa de resistència i de construcció col·lectiva.

Il·lustració 37. Imatge de Som allò que queda en els altres, Aina Sanz Oliva, 2025

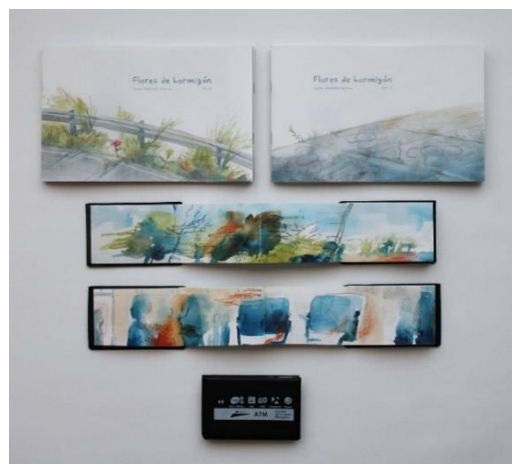
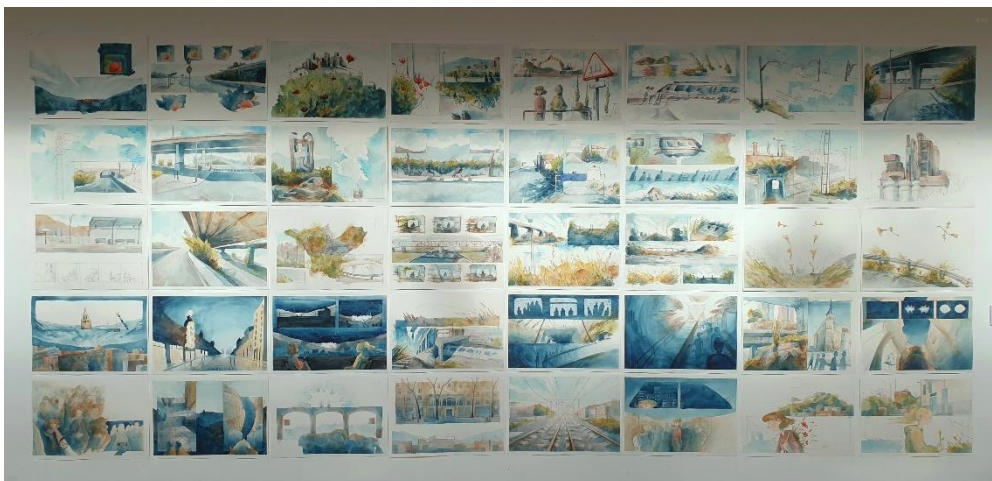

Il·lustració 38. Imatge de Som allò que queda en els altres, Aina Sanz Oliva, 2025.

Laura Vilaltella García – *Flores de hormigón*

Flors de formigó és una obra que pretén plasmar les dinàmiques de centre-perifèria que es creen entre la ciutat de Barcelona i la seva Àrea Metropolitana, però més concretament, Montcada i Reixac. Mitjançant el llenguatge del còmic, i una tècnica experimental, sorgeix un assaig poètic gràfic on el protagonista és el paisatge, que transitarem conduïts per dues noies. Elles seran les nostres guies pel territori, i portadores del meu discurs interior. No obstant això, ambdues no són més que la personificació de les dicotomies que visc en el meu propi ésser, on el discurs es fa més complex, i moltes vegades hi ha opinions discordants.

Quan existeixen aquestes dinàmiques de dependència territorial, des de la perifèria sents la gran ciutat també com una part de tu mateix. És per això que l'obra s'articula mitjançant una publicació de dos volums: un sobre la visió de Montcada i Reixac sobre si mateixa, i un altre sobre la visió de Barcelona des de la seva perifèria, mantenint la mirada sempre als afores. Per últim, destaquem el transport públic com a lloc intermedi i quotidià, mitjançant una tercera obra: una petita publicació dins d'un targeter de transport públic, que actua com a obra-objecte, i que simbolitza com aquestes problemàtiques ens acompanyen sempre.

Il·lustracions 39 i 40. Fotografies de Flores de hormigón, Laura Vilaltella García, 2025.

Grau en Belles Arts: Escultura

Elena Concejero Martín – *Venus Vetula*

Venus Vetula (del llatí "Venus vella o anciana") s'apropia del símbol clàssic de la Venus —que ha associat històricament la bellesa amb la joventut i la fertilitat— i el reinterpreta a través de la representació de l'envelliment del cos femení. El gran objectiu del projecte és investigar críticament i exposar, des de la perspectiva de gènere, les dinàmiques d'edatisme i gerontofòbia que es perpetuen en la societat contemporània occidental. Especialment des de dispositius de representació, com l'art, que condicionen enormement la percepció de la vellesa femenina.

L'obra s'arrela a l'experiència personal mitjançant l'autoretrat escultòric, així representant un procés d'envelliment hipotètic. D'aquesta forma, esdevé tant un exercici d'autoacceptació com una reivindicació de la representació real de les dones grans dins l'art i la cultura visual contemporània.

Il·lustració 41. Fotografies de *Venus Vetula*, Elena Concejero Martín, 2025.

Esther Amelie Ebale Altimir – *El Peó*

La normativa dels escacs dota al peó de la capacitat de transformar-se en una peça amb major poder de moviment dins del joc, per a fer-ho, però, ha d'arribar a fins a l'altra punta del taulell, fins a l'octava fila. El camí és llarg i difícil, però el peó que finalment hi arriba obté la capacitat de mutar la seva condició. Malgrat succeir a la vuitena casella, cal adonar-se que és el propi viatge el que l'empenta cap a la nova realitat, les petites passes efectuades. Igualment, en el taulell de la vida on tots som peons, el desenvolupament final de la nostra partida es consolida en l'acte d'avançar, en les passes que realitzem diàriament. El present projecte utilitza la figura del peó d'escacs i la seva capacitat de promoció per a materialitzar una peça escultòrica. L'accent de l'obra resultant, però, la té el moment previ, l'instant just entre la decisió del peó de convertir-se, en aquest cas en reina, i la transformació en aquesta. La talla directa de fusta i el treball de motlles i resines constitueixen l'eix tècnic del treball, establint-se una relació entre els materials que s'utilitza per emfatitzar la diferència entre l'element transformador i el peó d'escacs.

Il·lustració 42. Fotografia d'El Peó, Esther Amelie Ebale Altimir, 2025.

Ione Hernández Sánchez – T4T

Aquest projecte sorgeix d'una necessitat personal (i política) d'explorar la identitat, el cos i el desig, qüestionant des d'una mirada *trans* les estructures normatives que defineixen l'art, el gènere i la sexualitat. A través d'una pràctica artística multidisciplinària —que fusiona el collage i la instal·lació escultòrica— abordo l'experiència del desig des del *trans*, l'íntim i l'afectiu, proposant una reflexió crítica sobre els dispositius de control emocional i social que subjectiven els nostres cossos i identitats. En aquest procés de (auto)recerca, conceptes com la “ràbia trans”, la “mirada” o el “*passing*” s'entrellacen amb referències teòriques *queer* de Karen Barad, Susan Stryker, Paul B. Preuat i María Rosón, per a construir una contra-narrativa visual i espacial. La meua proposta consisteix a convertir la metodologia de l'apropiació en una eina per a resignificar imatges, materials i arquitectures des d'una perspectiva trans. El projecte s'inscriu així en una genealogia de resistències emocionals, contra-sexuals i estètiques, on la identitat no s'entén com una cosa fixa, sinó com un procés en constant esdevenir. Més que buscar respostes tancades, reivindico el dret a habitar el dubte, a retornar la incomoditat i la ràbia transformades en una acció artística, política i emocional.

Il·lustracions 43, 44 i 45. Imatges de la instal·lació de T4T, Ione Hernández Sánchez, 2025.

Jordi Lacroix Torrent – *Teixit: resignificació i recerca simbòlica*

Aquest projecte pretén ser un espai de reflexió, on reflexionar entorn de les pràctiques tèxtils i poder plantejar diverses de les qüestions relacionades amb la creació i producció d'aquestes, des d'un punt de vista propi. Sobretot en el context local i contemporani de les arts. Tenint com a objectiu repensar què és el teixit i el que ha re- presentat. Qüestionat així la idea de progrés, i els mètodes de producció que l'han travessat al llarg de la història. Així com la relació entre treball, teixit i violència condicionada per l'escenari colonial i postcolonial.

Il·lustració 46. Fotografia de la peça Teixit: resignificació i recerca simbòlica, Jordi Lacroix Torrent, 2025.

Marta Martin Rey – *El vértigo de habitar*

El vertigen d'habitar és una instal·lació escultòrica que reflexiona sobre l'habitatge i les seves fractures en el context actual. El projecte se situa entre l'individual i el col·lectiu, i explora com les polítiques urbanes, la precarietat i l'especulació modelen la nostra manera d'habitar.

Amb materials com cartró, fang, metall i objectes trobats, la instal·lació construeix un paisatge fragmentat que apel·la a l'experiència de la llar com una realitat emocional, política i simbòlica, més enllà de la seva dimensió física. El muntatge convida a ser recorregut i viscut des del cos. L'escala de les peces esdevé una eina de percepció, establint una relació directa entre l'espectador i l'espai.

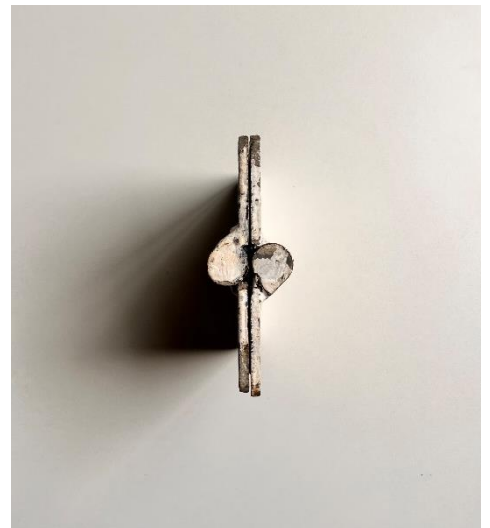
El vertigen d'habitar obre un espai per pensar, des de la sensibilitat i la crítica, altres maneres possibles de viure i d'habitar el present.

Il·lustracions 47, 48 i 49. Instal·lació d'*El vértigo de habitar*, Marta Martin Rey, 2025.

Irene Molinas Aylaga – Ayeres

Aquesta instal·lació experimental pretén construir un discurs mitjançant l'analogia i la representació forçada dels objectes, com a vehicle per a explorar un diàleg escultòric. L'obra presenta un grup de frontisses, desgastades pel pas del temps, i descontextualitzades en una configuració disfuncional per a l'objecte útil, forçades a ensenyar les seves ferides i cicatrius. En aquest aspecte, la frontissa, encarregada de permetre el moviment per a obrir i tancar, inicia un diàleg centrat en un element i la contradicció generada per la seva pròpia disfuncionalitat, encara que en la seva grandària i expressió poden llegir-se encara les històries de les seves portes. Aquest és un intent per desfil·lar per a entendre i, finalment, descobrir, enfrontant el dolor que fins ara havia pretès evitar d'un mode inconscient. Finalment, *Dissonants* representa la causa i la font en la qual agrupar totes aquelles arestes punxants que configuren el malestar des del qual s'origina la dissociació estructural. La contradicció des de la qual la fallada de l'objecte es genera, i que amb una simplicitat que col·lapsa la pròpia peça, la configuració dels objectes els atrapa en si mateixos.

Il·lustracions 50, 51 i 52. Fotografies d' Ayeres, Irene Molina Aylaga, 2025.

Mijanou Ribbeck Jiménez – *Cuerpo Spam*

Aquest projecte re imagina el cos humà des de l'acceptació de la diversitat i la singularitat, allunyant-se dels estàndards de bellesa idealitzats. A través de la creació de pròtesi de porcellana i la intervenció fotogràfica en suport *Polaroid*, exploro noves formes del meu cos, investigant la transformació i re definició de la identitat corporal. El cos es converteix en un espai d'adaptació i canvi, on elements i pròtesis funcionen com a extensions que permeten explorar estratègies de resistència per a habitar i viure. Mitjançant la deformació i distorsió del meu cos femení com mig artístic, busco un alliberament del jo. La interacció entre el meu cos, les pròtesis i la fotografia genera noves possibilitats visuals que contribueixen a la construcció d'una identitat pròpia.

*Il·lustracions 53, 54, 55. Fotografia de *Cuerpo Spam* sobre un cos humà, Mijanou Ribbeck Jiménez, 2025.*

David Suriol Ventosa – *Prescripció Acadèmica*

Prescripció acadèmica és una instal·lació que converteix un Treball Final de Grau en una recepta mèdica fictícia. Cada capítol es presenta dins d'una caixa de medicament, acompanyat d'un prospecte que replica fidelment l'estètica farmacèutica. Aquest gest formal i simbòlic genera un paral·lelisme entre el sistema educatiu i el sistema sanitari, dos espais que comparteixen estructures de control, prescripció i burocratització.

L'obra qüestiona la rigidesa dels formats acadèmics i el model normatiu de producció de coneixement, i convida a reflexionar sobre la medicalització de la vida contemporània. Entre l'arxiu i la farmàcia, entre la ironia i la denúncia, el projecte desplega una mirada crítica que s'infiltra en les pròpies formes institucionals per assenyalar-ne les seves lògiques. A través d'un llenguatge artístic sobri però carregat de significat, *Prescripció acadèmica* defensa altres maneres de pensar, de viure i de produir sentit.

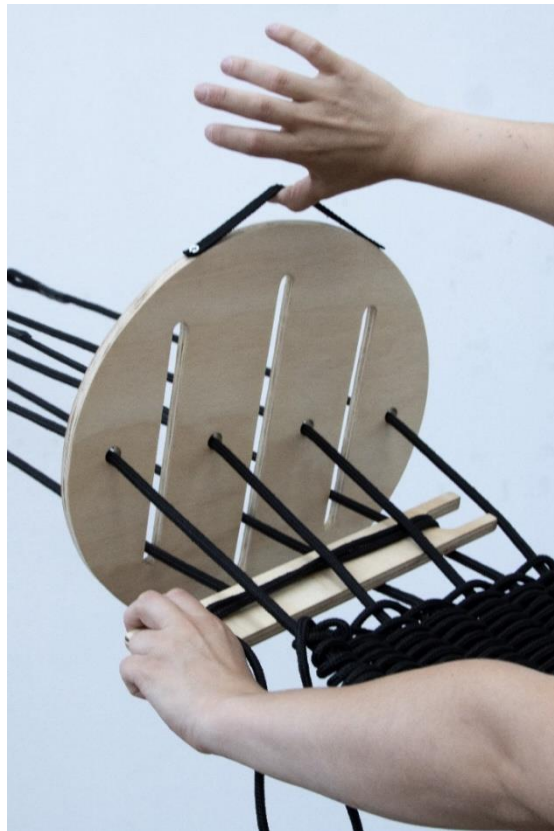

Il·lustracions 56 i 57. Fotografies de Prescripció Acadèmica, David Suriol Ventosa, 2025.

Alicia Val Membrado – Una columna flexible

Una columna flexible és un projecte que explora un creuament entre la pràctica tèxtil i l'entrenament físic, relacionant un aparell que històricament ha atrofiat el cos amb un altre que proposa enfortir-lo. A través de la comparació entre els telers manuals i els aparells clàssics del mètode *Pilates*, s'investiguen els vincles entre l'artesania i l'entrenament des d'una perspectiva performativa. La proposta defensa el pensament somàtic i planteja la implicació física com una forma d'arxivar i donar cos al pensament interior.

L'exposició es desplega en tres branques que, des de diferents llenguatges, aborden algunes de les reflexions desenvolupades durant la investigació: *Una columna flexible* és un artefacte performatiu que ficciona una unió formal entre un aparell clàssic de *Pilates* i un teler de cintura escandinau. Convida a teixir de manera sostinguda, rítmica i expandida, animant qui l'utilitza a estirar les articulacions i prendre consciència del seu centre de gravetat. *Un aparato hay que trabajarlo* és una animació en bucle que fusiona imatges d'apropiació procedents de l'estudi de Joseph Pilates i de persones utilitzant telers manuals. L'àudio *sampleja* el so repetitiu d'un teler, transformant-lo en una respiració. Finalment, *Tensando la lanzadera* presenta, en fotografia, estiraments on la llançadora es converteix en eina de preparació física prèvia a l'acte de teixir.

Il·lustració 58. Fotografia d'Una columna flexible, Alicia Val Membrado, 2025.

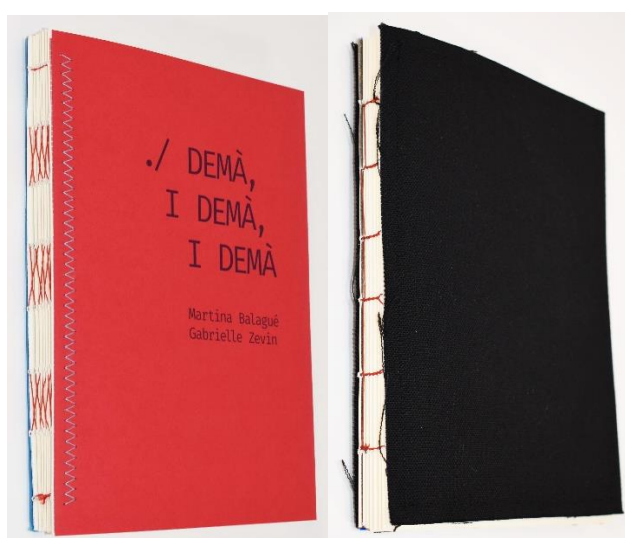
Grau en Belles Arts: Gravat

Martina Balagué Orduña – *La biblioteca dels petits plaers*

Aquest és un projecte d'històries, de compartir i interrelacionar els mons de dones que el veuen d'una determinada manera: un món sense sentit, un món explicat a partir d'històries d'una genealogia de dones i un món concebut com a joc. A partir de la reinterpretació de tres novel·les de literatura contemporània, l'obra busca obrir les possibilitats de la lectura i crear una edició de publicacions que es nodreixen les unes a les altres: una biblioteca d'històries compartides.

Il·lustració 59. Instal·lació de *La biblioteca dels petits plaers*, Martina Balagué Orduña, 2025.

Il·lustracions 60 i 61. Llibres de *La biblioteca dels petits plaers*, Martina Balagué Orduña, 2025.

Andrea Martín Vallespí – *Registrar desde el afecto*

Registrar desde el afecto aborda qüestions sobre el territori agrícola des d'una mirada afectiva mitjançant diferents processos de registre. S'exploren les petjades, registres materials i simbòlics dels camins que van desapareixent, de les terres sense cultivar i dels espais que estan retirant-se entre el paisatge de Maella i Fabara. Es tracta el terme de la terra retirada que introdueix Mercè Ibarz a la seva obra homònima, i que serveix com a punt de partida per aquesta investigació. La fotografia es converteix en mitjà de registre per poder documentar allò que es tem perdre. L'arxiu visual permet pensar en l'objecte no només com una eina, sinó com a dispositiu de memòria que oculta històries invisibles. El projecte s'articula des d'una experiència personal: entre els trajectes entre la ciutat i el poble, l'acompanyament al camp, el vincle familiar i emocional amb la terra que m'ha vist créixer. Registrar es un acte poètic, però alhora polític, que posa en qüestió l'oblit i l'abandonament de les terres.

Aquest projecte està compost per tres obres: Registres, Arqueologia d'un llaurador i Acumulacions d'un gest. Cadascuna són el fruit d'una aproximació diferent al territori, i que s'ha materialitzat des del dibuix, la paraula i la imatge.

Registres és una sèrie d'estampes on paraula i imatge s'entrellacen per registrar aquell rastre que han deixat les persones que han treballat el camp i que a poc a poc van desapareixent.

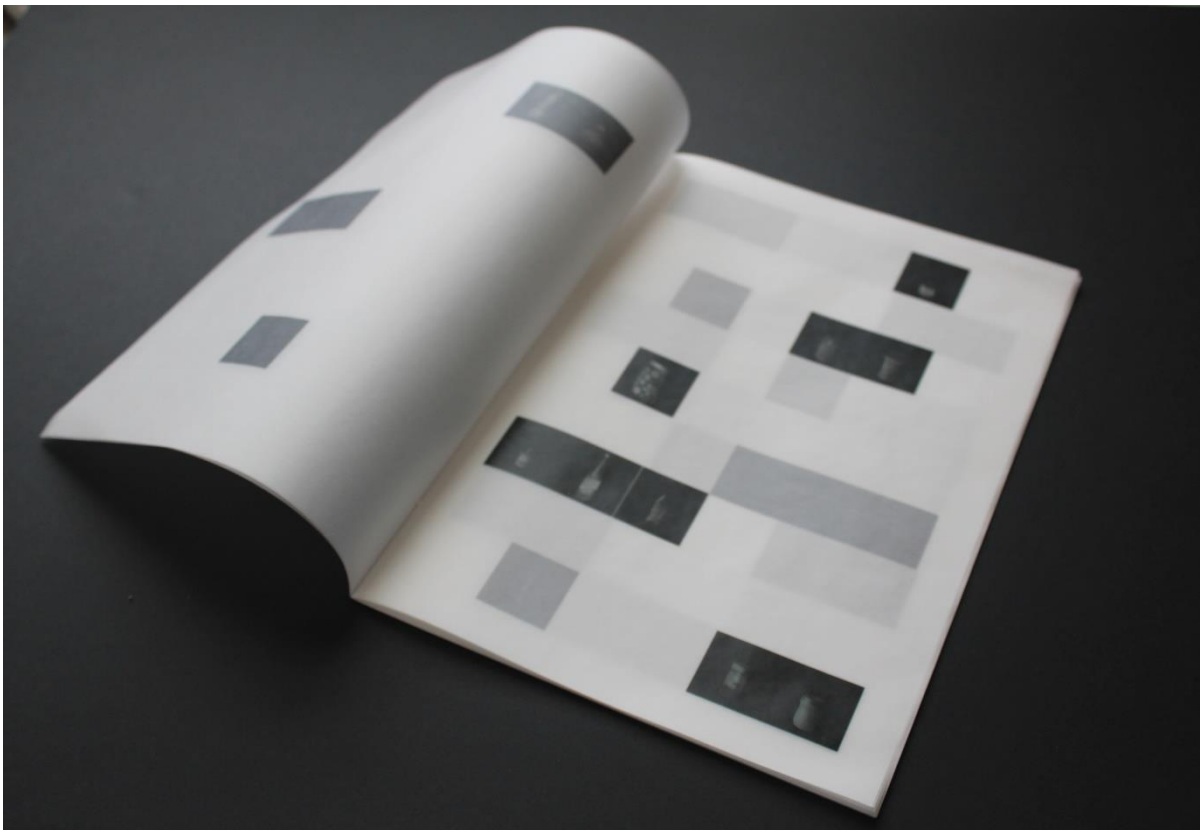
Arqueologia d'un llaurador és una publicació d'artista que reuneix objectes i paraules amb el propòsit de generar un arxiu visual d'elements i eines que han modelat el paisatge que ara coneixem. La separació entre imatge i paraula permet generar un joc de lectura i reconstrucció d'aquest propi imaginari.

Acumulacions d'un gest és una peça gairebé escultòrica que acumula papers, dibuixos i proves d'estampació resultants del procés de treball. És la materialització d'un intent de traçar i modelar el territori des d'altres perspectives.

PARAULES CLAU: registre, arxiu visual, territori, agricultura, dialecte, capes, estima.

Il·lustració 62. Estampes de Registrar desde el afecto, Andrea Martín Vallespi, 2025.

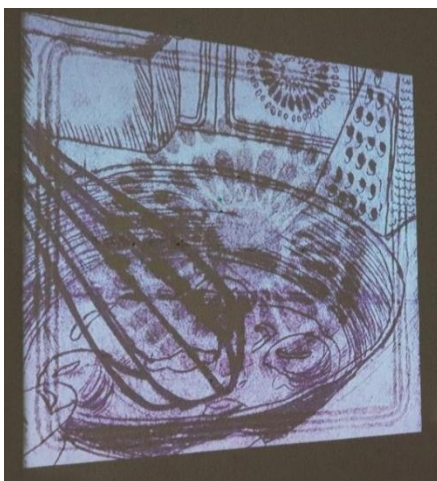
Il·lustració 63. Detall de Registrar desde el afecto, Andrea Martín Vallespi, 2025.

Núria Nogué Gallén – *Sobre taules*

Sobre taules és un projecte a través del qual es vol motivar a la reflexió i el pensament crític sobre l'estil de vida accelerat en la nostra societat dominada per la urgència i l'ansietat. Per fer-ho, parteixo dels conceptes de cuina i comensalitat, pel fet que formen part de les activitats rutinàries diàries, són accessibles a gairebé tothom i al mateix temps, són pràctiques transversals que influeixen en la majoria d'àmbits socials i culturals, essent aspectes essencials per l'evolució de la humanitat, per la seva capacitat de generar vincles, sentiment de comunitat i memòria col·lectiva. El propòsit és conscienciar sobre la necessitat de conservar hàbits que són importants pels éssers humans i que estem deixant de banda, com la simplicitat de l'experiència quotidiana i la proximitat amb les persones amb qui compartim espai i temps. La producció artística resultant d'aquesta recerca passa per una sèrie de peces que es basen en objectes i experiències quotidianes, tanmateix, van més enllà de la intensió reproductiva de la realitat per afavorir el plantejament d'aquestes qüestions.

Il·lustració 64. Estampes de Sobre taules, Núria Nogué Gallén, 2025

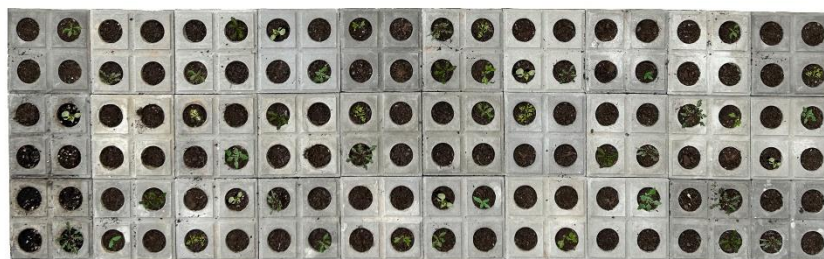
Il·lustració 65. Projectió de Sobre Taules, Núria Nogué Gallén, 2025.

Il·lustració 66. Fragment de Sobre Taules, Núria Nogué Gallén, 2025.

Amàlia Pellicer Sendra – *Quan el ciment escolta*

Quan el ciment escolta és una proposta escultòrica i d'instal·lació que qüestiona la relació jeràrquica entre humans i plantes. Partint del panot de Barcelona —símbol de l'ordre urbà— he creat un prototip que incorpora fissures dissenyades perquè hi pugui créixer vida espontània. Aquestes esquerdes són un espai d'oportunitat per a les anomenades “males herbes”, resistents i sovint menyspreades. L'obra reflexiona sobre el control, la incertesa i la possibilitat d'un paisatge urbà viu, mutant i obert al diàleg amb la natura. És un gest d'escolta i una crida a repensar la ciutat com un espai compartit

Il·lustracions 67 i 68. Instal·lació de Quan el ciment escolta, Amàlia Pellicer Sendra, 2025.

Antònia Sansó Sastre

De call vermell neix com a resposta a la frenètica activitat turística que pateix l'illa de Mallorca i a les conseqüències devastadores que aquesta comporta. Mentre les platges s'omplen de visitants, les empreses locals van tancant, l'especulació del sòl augmenta i l'escassetat de recursos es fa cada cop més evident.

Aquest projecte no només es planteja com una crítica, sinó també com una actitud i un compromís. Reivindica l'ús de productes locals, com la terra de gerrer i la llana, amb l'objectiu de revalorar la indústria local. També defensa un model de vida lligat a la terra, basat en la senzillesa i el treball manual, fent valdre els processos lents i promovent la desacceleració, imprescindible per a un desenvolupament sostenible a una illa on els recursos són limitats.

Les tres obres que conformen el projecte, Guaret, Almangra i Terror responen a aquestes premisses a partir de l'ús experimental del material i a través d'un llenguatge gràfic.

Il·lustració 69. Instal·lació de De call vermell, Antònia Sansó Sastre, 2025.

Qing Zhao – *Queridos hogares y silencios*

Estimades llars y silencis desenvolupa una investigació artística al voltant de la llar com un espai travessat pel silenci, l'absència i l'herència emocional. A partir d'una experiència autobiogràfica i mitjançant una metodologia basada en la repetició y l'acumulació, el projecte busca generar una experiència sensorial i íntima que permeti visibilitzar allò ocult, abordant la llar no com un espai idealitzat, sinó com un lloc carregat de tensions emocionals i psíquiques. El projecte es materialitza en una instal·lació composta per estampes serigràfiques, caixes de cartró i una peça sonora. L'obra convida l'espectador a aturar-se, mirar i escoltar allò que normalment roman ocult en l'experiència de la llar.

Il·lustracions 70. Instal·lació de Queridos hogares y silencios, Qing Zhao, 2025.

Grau en Belles Arts: Imatge

Maria Baron Comes – *KRINEIN*

Krinein, (κρίνειν) és un verb grec antic que significa “separar”, “discernir”, “jutjar”, “seleccionar”, “elegir” o “decidir”. D’aquest terme deriven paraules com Crítica (kritikē), Crisi (krisis) o Criteri (kriterion). Aquest projecte parteix d’aquesta actitud, una voluntat de desplaçar la mirada, assumir la incertesa i qüestionar la lògica de la representació. Reivindica que treballar des de la subjectivitat, la quotidianitat i la fragmentació és també una manera d’habitar l’espai crític. Les fotografies esdevenen eines per explorar els límits del que és visible i per activar un pensament visual no lineal, que s’alimenta del dubte i la intuïció. Aquesta proposta artística és un gest obert que proposa una manera de veure i de ser, més flexible, indefinida i en construcció. Una manera subjectiva de posar-se en relació amb l’exterior.

Il·lustració 71. Imatge del fotollibre de KRINEIN, Maria Baron Comes, 2025.

Paula Cruz Puiggròs - *Hiraeth*

Hiraeth és un curtmetratge realitzat en 16mm que reflexiona sobre el concepte d'ensenyament excessiu i com un ús en excés d'aquest pot generar confusió entre la realitat i la ficció. El títol es tracta d'una paraula d'origen gaèlic que descriu la nostàlgia per un lloc que no existeix, el dolor i l'anhel per una llar perduda que podria haver o no existit mai. El projecte proposa l'existència metafòrica d'un llindar, una porta, una entrada que separa el món real i els mons de fantasia, el món tangible i el món imaginari. Es planteja com seria aquesta entrada que separa aquests dos universos i com es representaria. A vegades les persones sentim la necessitat de creuar aquest llindar i refugiar-nos mentalment en mons paral·lels ficticis, ja que ens aporten una pau i una sensació de control que la realitat no ens dona. Aleshores... Seria possible creuar aquest llindar? I, un cop creuat... es pot tornar enrere?

Il·lustració 72. Fotograma de Hiraeth, Paula Cruz Puiggròs, 2025.

Sara Gázquez Román– *Silencios: Poética de la sombra en Cornellà*

Cornellà, la meua ciutat, és una població de la perifèria de Barcelona, històricament obrera i part clau del famós “cinturó vermell”, al qual va emigrar molta gent d’altres parts d’Espanya als anys seixanta. Però, aquest lloc ple d’història mai no ha estat considerat bell, sinó que s’ha percebut com un espai mancat de valor estètic.

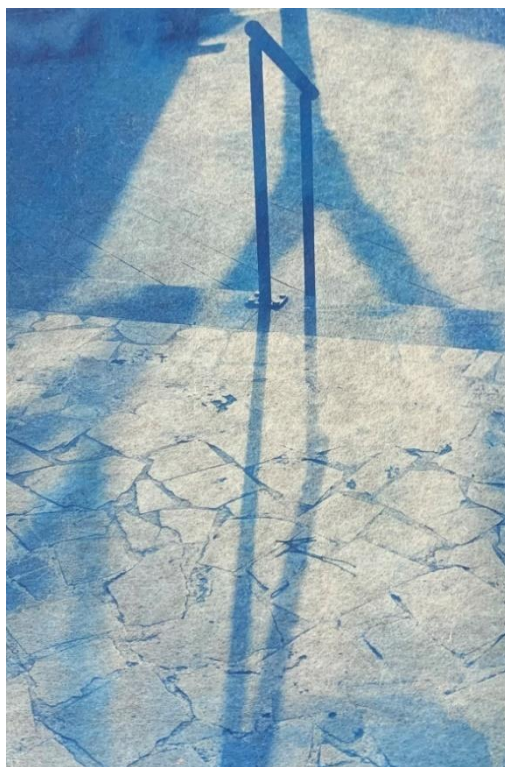
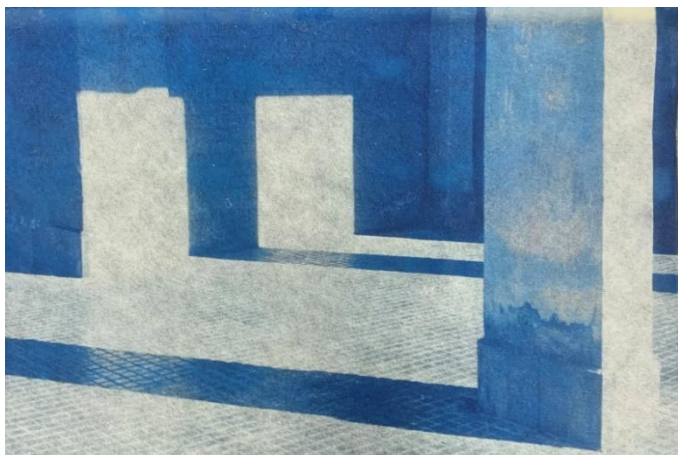
Aquest projecte neix d’una recerca íntima i artística per experimentar noves formes d’habitar i mirar la ciutat. Caminant per Cornellà i fotografiant les seves siluetes, intento revelar un aspecte de la vida urbana sovint invisible, utilitzant aquestes formes efímeres com a eix visual i poètic de la obra. La meua intenció és retornar el símbol al signe: resignificar allò quotidià i crear una experiència expositiva que convidi a observar, aturar-se i caminar lentament. A través de la deriva situacionista i la *flânerie*, i en diàleg amb referents com Morandi, Tanizaki i Careri, he desenvolupat una recerca visual fonamentada en les metodologies de les geohumanitats i la psicogeografia.

Les imatges, realitzades de manera analògica i positivades mitjançant cianotipia sobre paper japonès, dialoguen amb la fragilitat de l’efímer i reivindiquen la bellesa d’allò mínim i silencios. El projecte s’articula com una “obra del dubte”: no busca respostes tancades, sinó que s’infiltra en les esclletxes des d’on pensar i sentir la ciutat d’una altra forma. La instal·lació final, sent una de les moltes opcions que presenta aquest projecte, insinua el gest de la deriva, convidant l’espectador a moure’s entre les imatges i crear el seu propi recorregut. Així, l’urbà esdevé un espai de poesia i caminar, un acte de resistència íntima davant el ritme del present.

Il·lustració 73. Instal·lació de *Silencios: Poética de la sombra en Cornellà*, Sara Gázquez Román, 2025.

Grau en Belles Arts: Imatge

Il·lustracions 74, 75 i 76. Cianotípies de Silencios: Poética de la sombra en Cornellà. Sara Gázquez Román, 2025.

Grau en Belles Arts: Imatge

Laura López Rodrigo – *La torre del silencio*

Et despertes al capdamunt d'una torre del silenci. Ets un cos, una mòmia, et falten els ulls i els voltors sobrevolen el teu cap. Hauràs de decidir: esperar a ser devorat o descendir a través de les profunditats de la torre desentranant els misteris que s'hi amaguen. Sents un xiulet, el so d'un engranatge rovellat i un plor.

A través de l'encontre amb les entitats que habiten la torre, el jugador descobrirà a poc a poc la seva estructura i funcionament, en un viatge estrany i inquietant a través de l'inconscient i les ombres que aquest projecta.

Il·lustracions 77 i 78. Fotogrames de La torre del silencio, Laura López Rodrigo, 2025.

Roser Mas Torres – *Una família xarnega del Prat*

“Una família xarnega del Prat” és un vídeo documental que explora el fenomen migratori produït durant els anys cinquanta, quan milers de persones d’Andalusia van desplaçar-se fins a Catalunya per a buscar una millor vida. El projecte se centra en la història familiar dels meus avis, tant els andalusos com els catalans. Mostrant a través del seu testimoni les dificultats, l’adaptació i la diversitat cultural que trobem al Prat de Llobregat. Més enllà del relat familiar, busco donar veu a una experiència col·lectiva que va marcar la història del municipi però també de moltes altres ciutats de l’àrea metropolitana de Barcelona. Amb una mirada propera i sentimental, aquest treball vol reivindicar la memòria d’aquella generació que ha construït el que coneixem avui com a Catalunya, convidant a la reflexió sobre les nostres arrels i a reconèixer la riquesa que ens aporta la diversitat cultural. Utilitzo el cine amateur i experimental com a mètode per a representar de una manera més quotidiana i íntima, allunyant-me del relat informatiu i fred, per apropar-me a una narració que connecti amb l’espectador des de l’experiència personal i la memòria. El documental es construeix a partir d’escenes familiars actuals, converses, gestos, records que evoquen a una memòria compartida.

Il·lustracions 79. Fotografia utilitzada per la memòria escrita de Una família xarnega del Prat, Roser Mas Torres, 2025

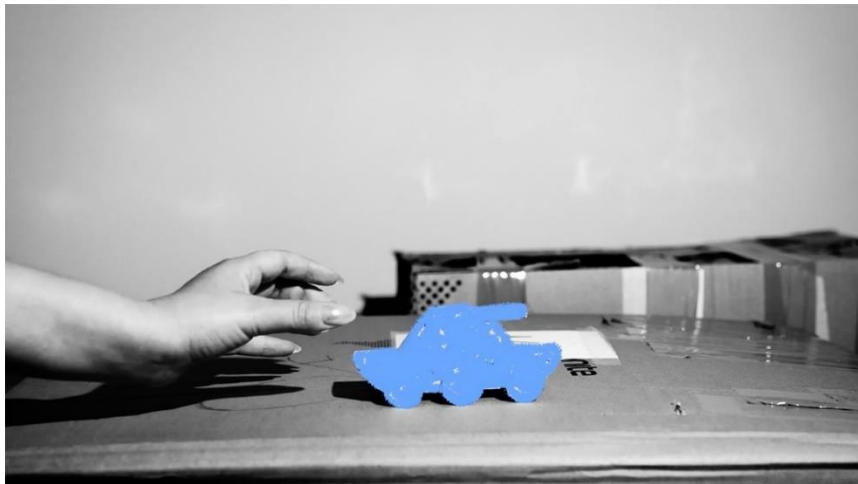

Il·lustració 80. Frame del documental Una família xarnega del Prat, Roser Mas Torres, 2025

Grau en Belles Arts: Imatge

Julia Mayer – *La Sombra Azul*

Se sentia darrere de tantes portes tancades, s'esmunyia quan intentava atrapar-la caminant darrere meu, s'asseia als espais buits de la taula. No l'he vist mai directament, però el seu rastre era arreu, en la manera com els objectes semblaven mirar-me, en les esquerdes de la meva memòria. Hi havia vegades que pensava que me la imaginava, que era només una invenció meva, mentre altres era jo qui, sense voler, li donava una forma. Vaig intentar ignorar-la, vaig seguir amb la meva vida com si no hi fos, però no marxava. Aquella ombra blava no em deixava i aquesta vegada vaig decidir que no podia continuar ignorant-la. Va ser llavors quan vaig començar a escriure-li, a filmar-la, a buscar-la. I sense saber-ho, mentre intentava entendre-la, vaig començar a parlar de tu. "L'ombra blava" és una peça audiovisual poètica i íntima que explora el dolor silenciós d'una relació trencada entre germans. A través d'imatges d'una casa familiar en procés de mudança, el darrer espai compartit amb els meus pares abans que cadascú segueixi el seu camí, l'obra construeix una narrativa fragmentada al voltant de l'absència, la memòria i el perdó. No busco documentar una pèrdua concreta, sinó traduir el sentiment que deixa l'absència quan roman present. És un assaig visual que recorre al llenguatge cinematogràfic, a l'arxiu familiar, a l'escriptura íntima i a la intervenció d'imatges per retratar aquell buit emocional. El blau com a taca simbòlica recorre la peça, que envaeix tot allò visible, tot allò recordat i oblidat.

Il·lustracions 81 i 82. Frames de La sombra azul, Julia Mayer, 2025.

Guillem Ortega Santos – *Vell futur: El paisatge postindustrial*

Aquest Treball de Fi de Grau explora el paisatge post industrial com a testimoni emocional de la societat i el pensament modern. Més concretament, reflexiona sobre la transformació en la mirada respecte al paisatge alterat per la mà humana que ha comportat la postmodernitat. Materialitza aquesta idea a través de la fotografia, emprant certs recursos i eines que remetent al Pictorialisme, prioritza la creació d'atmosferes evocadores i la recerca d'allò sublim. Mitjançant la tècnica, genero un anacronisme entre un espai present i un paisatge que remet al passat. Així, es pretén qüestionar la idea de progrés lineal i el paper de la humanitat en l'alteració del territori.

Il·lustracions 83 i 84. Fotografies de Vell Futur, Guillem Ortega Santos, 2025.

Grau en Belles Arts: Imatge

Aroa Valverde Aira – *Esto no es una obra útil: pierde tu tiempo*

Què significa perdre el temps en una societat que ens el roba constantment? Aquest no és un llibre útil, i *Acció número 10* es presenta com dues cares d'un mateix gest: insistir en allò inútil com a forma de resistència.

El llibre, concebut com un artefacte d'activació, desplega un repertori d'accions absurdes, mínimes, poètiques, que desestabilitzen la lògica productiva. El vídeo performance, per la seva banda, mostra una de les accions proposades: un cos que creua i torna a creuar un pas de vianants durant una hora, guiat pels senyals de "VERD" i "ROIG". Allò que normalment només serveix per desplaçar-se es converteix en permanència, en coreografia urbana, en una pausa compartida entre desconeguts.

L'absurd aquí no és un error: és un detonant. Un gest inútil que interromp la rutina, que obre esquerdes en l'automatisme i provoca preguntes que no sempre tenen resposta: *què fa aquesta persona?, per què aquest gest sense fi?, quin sentit té?* Precisament aquí rau el seu potencial: en el desconcert que suspèn la marxa del temps quotidià.

Ambdues peces dialoguen des d'una mateixa intuïció: que perdre el temps pot ser un acte polític, una manera de reclamar altres formes d'habitar la ciutat i el propi cos. Davant la velocitat i el mandat de la utilitat, la insistència en allò inútil esdevé una afirmació vital: aturar-se, repetir, desviar-se com a pràctiques radicals de llibertat.

Il·lustracions 85 i 86. Fotografies de Esto no es una obra útil: pierde tu tiempo, Aroa Valverde Aira, 2025.

Grau en Belles Arts: Pintura

Sandra Benito Gaza – *Maqueta Projecte Ziba: L'abstracció com a eina creativa en el disseny d'interiors*

Ziba és un projecte de recerca i realització que explora com l'art abstracte i la seva pràctica poden influir en el procés creatiu del disseny d'interiors i aportar una nova visió, amb un fort impacte sensitiu i experiencial. El color, la textura i la composició pictòrica es converteixen en eines visuals essencials per a crear un nou imaginari, on l'espai esdevé el nou suport. Una nova manera de viure la pintura en què l'abstracció i la percepció s'hi apliquen simultàniament. Concebem el disseny d'interiors com a un espai habitable i transitable, volent aproximar-nos a ell des d'un punt de vista proper a l'art, l'escenografia i la instal·lació. Comencem el treball tot contextualitzant diversos referents que han abordat aquesta metodologia i hi han treballat, aplicant-la al disseny i a l'arquitectura, i també a l'anàlisi de diverses teories de la forma i la psicologia del color, de les quals n'examinarem l'impacte en l'espai. Tota aquesta recerca i pràctica esmentades acaben donant forma al projecte ZIBA, un projecte d'interiorisme hipotètic sorgit d'unes bases sòlides, fundades en la praxi artística, i, més concretament, en l'abstracció. Ens basarem en diversos referents artístics com ara Josef Albers, Zaha Hadid, Joaquim Torres Garcia, Johannes Itten, Le Corbusier i Kurt Schwitters, entre molts d'altres.

Il·lustració 87. Maqueta de Projecte Ziba, Sandra Benito Gaza, 2025.

Luca Calderó – *Dispensador de coliflors*

Lux lucet in tenebris proposa aprofundir en el concepte de « *dualisme metafísic* » des de la praxi pictòrica. Centrant la nostra atenció en el diàleg entre llum i foscor, sense descuidar, però, antítesis afins, com ara el buit i la plenitud, la calma i la violència. Per això, ens recolzarem principalment en les teories del psicoanalista suís Carl Gustav Jung (1875-1961) i en la seva relació amb el paper de l'hipotètic subconscient. La selecció de pintures i exploracions plàstiques aquí reunides suposa la nostra particular contribució a la dualitat llum/foscor, aquesta que tots alberguem en « els claustres de l'ànima ferida », tot invocant aquí un famós vers de Quevedo. Mitjançant el llenguatge de l'abstracció, pretenem alliberar la investigació d'iconografies potencialment convencionals, ja que la nostra hipòtesi consisteix en el fet que la representació no figurativa —la qual requereix d'un patrimoni intel·lectual capaç de desxifrar els universals latents en el substrat simbòlic de cada civilització— permet recrear la *coincidentia oppositorum*, cèlebre fórmula posada en circulació pel cardenal-filòsof Nicolás de Cusa (1401-1464). Per consegüent, aquest projecte concep la pràctica artística com una experiència capaç de llançar llum a qüestions de caràcter teòric i humanístic, car la Pintura és un mitjà amb vida pròpia.

Il·lustracions 88 i 89. Fotografies de Dispensador de Coliflors, Luca Calderó, 2025

Mar Carreras Navarro – *Model anatòmic*

Pels claustres de l'ànima. El cos humà com a paisatge fantàstic és una investigació pictòrica sobre l'anatomia humana entesa des d'una vessant purament fantasiosa. Ara bé, no l'hem entès com un recipient tan sols material, fet de carn, nervis, ossos i fluids escalfeïts, sinó a manera d'un recinte proveït de claustres i passadissos secrets, amb deserts i jardins on l'ànima sempiterna fa camí, a voltes afligida, a voltes alegre i despreocupada. En el passat, arquitectes i enginyers com Vitruvi, Francesco di Giorgio Martini, Le Corbusier i Hermann Finsterlin van imaginar edificis construïts a partir de les proporcions del cos humà. Situar aquella *humani corporis* fabrica d'Andrea Vesal en el centre de la teoria arquitectònica i utilitzar-la com a referència per a plantejar edificis, ciutats i teories de la proporció, no és més desenraonat que voler plasmar amb pintura acrílica una sèrie de metàfores inspirades en les diferents parts d'aquest organisme anímic. I fer-ho sense més voluntat que no sigui la de fruir —i fer fruir l'espectador— d'una llicència poètica, o millor, una entremaliadura artística. Com bé va manifestar André Breton a *L'art magique* (1957) envers les pintures de René Magritte, tan bon punt les disseccions del mag alquimista i de l'artista enlluernen els universos més inescrutables, « aquestes semblen guiades pel sentiment que reconeix i abraça l'essència de la veritable llibertat ». I què hi ha de més inescrutable que els foscos paisatges del nostre cos?

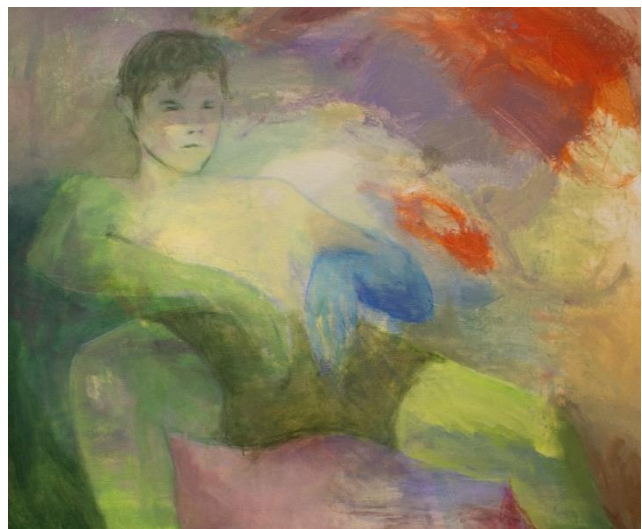
Il·lustració 90. Pintura de *Model Anatòmic*, Mar Carreras Navarro, 2025.

Il·lustració 91. Tríptic de Model Anatómic, Mar Carreras Navarro, 2025.

Nora Corberó Grifell – *Escolto sempre aquest sorollet de fons*

Aquest projecte neix d'una necessitat personal d'entendre i donar forma al malestar que provoca el ritme frenètic de la vida actual. Vivim en una societat que no s'atura mai, on sembla que la productivitat és l'únic objectiu. Es fa gairebé impossible pensar en descansar, avorir-se o no fer res sense sentir-se culpable. Aquesta tendència d'estar sempre actius i ocupats, motivada per la tecnologia, la globalització i la quantitat d'estímuls que rebem cada dia, ha creat una crisi d'atenció. La sensació d'esgotament i frustració, fruit de la pressió d'estar perseguint el creixement constantment, és cada cop més comú. D'acord amb Byung Chul Han a *La societat del cansament* (2022), actualment som víctimes de l'autoexplotació que ens porta a l'esgotament i a perdre el significat de les coses. En aquest context, aquest treball reflexiona sobre com aquest excés ens empeny cap a l'entotsolament, com a resposta personal a la saturació del món exterior. A través de la pintura, exploro aquest espai interior no sols com un refugi, sinó com un lloc de resistència i d'oportunitat, buscant maneres de connectar de nou amb el no fer res, la lentitud i el present. El projecte lliga recerca teòrica amb pràctica artística per a oferir una mirada crítica i poètica sobre com vivim i sentim avui dia.

Il·lustracions 92 i 93. Pintures d'Escolto sempre aquest sorollet de fons, Nora Corberó Grifell, 2025.

Adrià Gómez Vila – *Estic cansat de ser un soldat*

Aquest treball se centra en explorar, mitjançant l'ús del dibuix: la identitat, la transformació i la percepció de l'individu dins les relacions que l'envolten. A través de personatges ficticis extrets de l'imaginari personal de l'artista, l'obra investiga la relació entre l'espectador, l'autor i la representació artística, qüestionant els prejudicis visuals i la construcció del subjecte. Inspirat en la pregunta "M'estimaries si fos un cuc?", el projecte es nodreix de referents com La societat de l'espectacle de Guy Debord i La metamorfosi de Franz Kafka. L'elecció del dibuix sobre paper busca emfatitzar la fragilitat i l'honestedat del procés artístic, mentre que els entorns naturals i florals reforcen conceptes com el pas del temps, la puresa i l'espiritualitat, en línia amb els estudis botànics d'artistes com Ellsworth Kelly i Katsushika Hokusai. El projecte proposa un diàleg visual i conceptual sobre la identitat i la mirada de l'altre, utilitzant la transformació i el judici social com a eines narratives, evocant el caràcter simbòlic de les faules i qüestionant la percepció del jo en relació amb el seu entorn.

Paraules clau: Identitat, metamorfosi, judici, mirada, transformació, dibuix .

Il·lustració 94. Dibuix d'*Etic cansat de ser un soldat*. Adrià Gómez Vila, 2025.

Il·lustració 95. Escultures d'*Etic cansat de ser un soldat*. Adrià Gómez Vila, 2025.

Marina Granados Sánchez – *Habitàcora: Derivas para habitar una cicatriz*

Habitàcora neix d'una pregunta íntima i persistent: què és la llar? No com a adreça postal, ni contenidor de mobles, sinó com aquest espai sensible, simbòlic, a vegades impossible, en el qual una pot habitar(-se). La llar com a recolliment, però també conflicte. Lloc, o no lloc, tensat. Una exploració de les molècules que formen aquesta idea de llar, passant per la corporalitat, memòria, materialitat i vincles, entre d'altres.

Des d'una imatge onírica tret d'un diari es troba el punt de partida del que busca ser un refugi que no aïlla, que respira. Un espai dur i tou, íntim i fràgil. Generant un diàleg entorn de la imatge d'un lloc de contradiccions, com a estructura porosa entre el que som i el que ens envolta. Amb aquesta obra no es busca representar una casa, sinó provocar una experiència d'habitar. Un habitar temporal, fràgil, a mig camí entre el cos i l'arquitectura.

M'interessa pensar l'estructura com un espai que funciona com a hàbitat i habitant simultàniament: no sols refugi que rep, sinó una presència amb la qual s'estableix relació.

Il·lustracions 96 i 97. Fotografies de la peça Habitàcora, Marina Granados Sánchez, 2025.

Isaac León Tomalá – *El hogar que no conozco*

El hogar que no conozco parla del desarrelament, l'ambigüitat cultural i la construcció de noves identitats al món virtual i físic. És una investigació sobre un sentiment comú entre molts migrants i fills de migrants. Lo prop i lluny que es pot arribar a sentir una cultura, unes arrels, que es porten a la sang. Una sensació d'incertesa en pensar "d'on soc" i com, de vegades, un espai tan petit com un racó a un pis pot oferir més recer i sentit de pertinença que una nació sencera. A través d'aquest projecte busco mostrar la que va ser la realitat que vaig viure juntament amb la meua família els primers anys de l'ús domèstic d'internet, a principis dels 2000, i com aquesta eina va formar part d'una nova forma de comunicació i es va convertir en un punt de trobada entre els meus éssers estimats a Equador i Espanya. Així, en aquest context, un ordinador amb accés a internet va deixar de ser una freda màquina per transformar-se en un altar, un pont que ens connectava amb el que és desconegut, llunyà o allò que havíem deixat enrere, i era capaç d'unir-nos i formar part de la nostra identitat.

Il·lustració 98. Instal·lació d'El hogar que no conozco, Isaac León Tomalá, 2025.

Daniele Lipari - *Resonancias*

El projecte consisteix en una instal·lació formada per diverses peces. Té un enfocament fenomenològic, en tant que el caràcter de les obres confereix més protagonisme a l'experiència sensible que a la significació. Es tracta d'un joc formal on l'ús comú d'allò familiar és substituït per una inutilitat fèrtil.

La intenció és cercar o generar ressonàncies morfològiques i conceptuals per desencadenar un llenguatge no representatiu que alimenti una idea de desplaçament, des de l'ordre preestablert cap a llocs on el significat pugui ser substituït pels significants. Els elements presents en les obres sovint entren en contrast, activen tensions.

Il·lustració 99. Resonancias, Daniele Lipari, 2025.

Iris López Moreno – *Entre mareas frías*

Aquesta obra forma part d'una petita col·lecció de set quadres que il·lustren l'òpera *Rusalka*, del compositor Antonín Dvořák. *Entre mareas frías* representa una escena del tercer acte, en què la protagonista, Rusalka, torna a la seva llar completament decebuda pel seu estimat príncep, que l'ha traïda amb una altra. Aquesta nimfa aquàtica del bosc s'havia convertit en humana, deixant enrere tot el que tenia per amor, però en veure's traïda, retorna amb dolor al fred llac d'on prové.

Tanmateix, tampoc se sent benvinguda allà: la seva família no entén ni accepta el seu sacrifici, i la rebutja. Per això, amb el cor dividit, gira la mirada cap a una altra banda, com buscant un lloc on pertànyer.

Com que gran part de l'òpera transcorre de nit, la gamma cromàtica es mou entre tons blaus, violetes i verds foscos, amb matisos d'ocre, gris, porpra i granat que destaquen certs elements clau. L'aplicació de ceres a l'oli sobre una base acrílica aporta a la peça un relleu visual i tàctil que evoca el món dels contes il·lustrats i el joc. Pel que fa al fris ornamental, el seu ús remet als antics llibres de contes, que sovint incorporaven decoracions a les vores per reforçar el sentit de la història.

En definitiva, aquesta reinterpretació pictòrica neix del desig i la necessitat de l'autora de capturar la màgia que desprèn l'obra: un impuls intens i visceral de donar forma visual a una fantasia que l'habita.

Il·lustració 100. *Entre mareas frías*,. Iris López Moreno, 2025.

Il·lustració 101. Fons escenogràfic d'Entre mareas frías. Iris López Moreno, 2025.

Llucia Martin-Albo Florit – *We will be landing soon...*

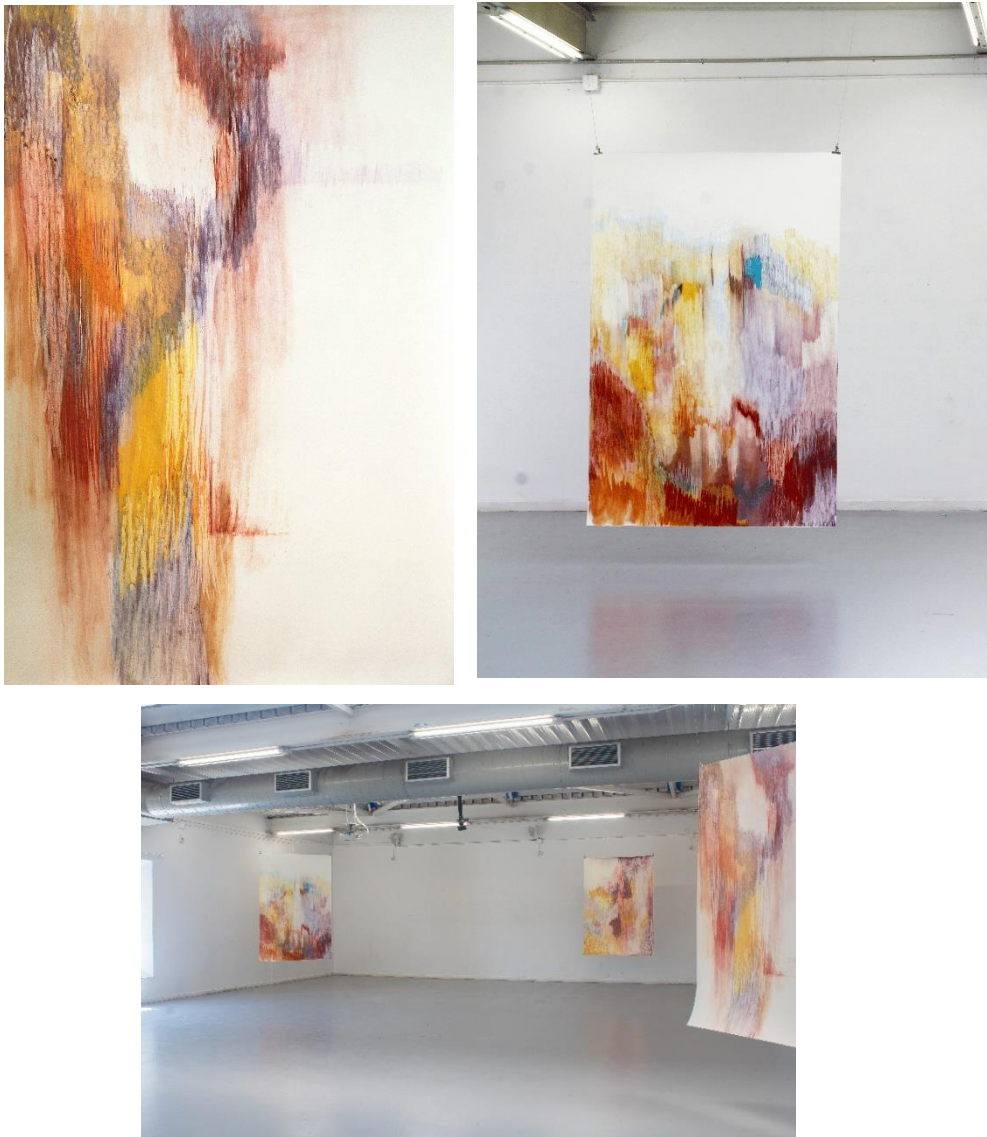
El relat contemporani de Mallorca sovint viu tancat entre dos imaginaris: la postal idíl·lica de “l’illa de la calma” que el modernista Rusiñol va fixar en les seves paraules i la realitat que viuen els residents, una illa desbordada per la pressió turística, sacsejada per la massificació i les contradiccions que tot això comporta. Aquesta complexitat és el que cerca plasmar i mostrar *We will be landing soon...* Aquella Mallorca de postal avui sembla llunyana. Amb més de 13 milions de visitants anuals, ara el relat d’illa serena s’ha convertit en pura ficció. Al seu lloc hem heretat una realitat marcada per paraules com saturació, consum i pèrdua.

Il·lustració 102. Instal·lació We will be landing soon... Llucia Martin-Albo Florit

Pau Miralpeix i Val – *Prendre part d'alguna cosa*

L'obra presentada és el resultat d'un procés de treball centrat en el dibuix com a eina per pensar i explorar, més que no pas com a mitjà de representació. El projecte s'articula a partir d'una relació directa amb materials com el llapis, el pastel i el carbonet, treballats sobre paper de gran format. També s'utilitza la goma d'esborrar no per corregir, sinó com una eina activa dins el procés creatiu. El gest, la repetició i la resposta corporal a l'espai i al suport són elements centrals en la construcció de cada peça. L'obra es desenvolupa a partir de l'acció, de l'observació i de l'ajust constant de què es fa i es desfà sobre el paper. Aquest es concep com un espai de registre, on queden visibles les decisions preses durant el procés. La instal·lació de les peces —penjades amb pinces i separades lleugerament de la paret— reforça aquesta idea de registre, mostrant el paper com un objecte que conté una acció, no només una imatge.

Il·lustracions 103, 104 i 105. Instal·lació Prendre part d'alguna cosa, Pau Miralpeix i Val, 2025.

Juan Carlos Narváez González – *Fragmentos en caída*

Tot va començar amb una taca de esprai negre. No hi havia esbós ni una idea clara. Només l'impuls. El gest que surt sense avisar, sense permís, com una mena de necessitat. Després va aparèixer una cara. Somriu, però està torçada. No se sap si està contenta o a punt de trencar-se. Hi ha quelcom de forçat, com si volgués desaparèixer però, alhora, s'aferrés a quedar-se.

El traç no busca ordre. Irromp com una interrupció. Es torça, es trenca. Els dits no encaixen, les formes no s'entenen del tot. Se n'escapen. No hi ha una estructura lògica: hi ha cossos que floten, ulls que no miren enlloc, objectes que semblen fora de lloc. El color és directe, sense filtre. A vegades sembla brut. El retolador vermell canvia de veu segons el moment: a vegades crida, a vegades xiuxiueja, a vegades només vol ser-hi. Les línies no són iguals entre elles; cada una respon a un estat diferent, a una part de mi que no sempre puc controlar.

No hi ha una història tancada. El que hi ha és saturació. Necessitat de treure. El cos s'encongeix, tremola, s'enganxa. Hi ha una boca massa gran i una finestra que sembla prometre sortida... però no s'obre del tot. No vaig voler corregir res. No hi ha final, ni netedat. Només això: un rostre que dubta, un traç que tremola, una imatge que gairebé cau però es manté. Com em sento jo, a vegades.

Il·lustracions 106 i 107. Pintures de Fragmentos en caída, Juan Carlos Narváez González, 2025.

Il·lustracions 108 i 109. Pintures de Fragmentos en caída, Juan Carlos Narváez González, 2025.

Adrià Pérez Gutiérrez – *El mito y sus representaciones. Exploración del icono mítico y su adaptación actual*

En el meu Treball de Fi de Grau no intento desmuntar ni criticar la mitificació de certes figures, sinó més aviat posar-la en evidència i preguntar-me per què ocorre. No és una denúncia ni un judici, perquè jo mateix formo part d'aquest procés. La meva percepció també està modelada per aquest fenomen, i precisament des d'aquí m'interessa explorar-lo.

En les meves pintures, continuo representant aquestes figures tal com les percebo. No puc fer una crítica pictòrica perquè seria forçar una cosa que no és real per a mi. Jo mateix les he elevat a una categoria mitificada, i això és el que vull mostrar. No tindria sentit representar-les d'una altra manera sense traïr la meva pròpia experiència. Tanmateix, en la part teòrica del treball sí que vull analitzar quins mecanismes afavoreixen aquesta mitificació i com afecta la meva construcció personal i cultural.

Qüestionar-me aquest procés no vol dir que la meva admiració per aquestes figures hagi de canviar. Potser sí, potser no. No busco una conclusió tancada, sinó entendre i exposar la mitificació com una cosa viva, que continua funcionant avui dia. I, a través d'aquest treball, també afirmo que jo mateix en formo part.

Il·lustració 110. Un Impacte Dual i Visual EN ESCENA. PEÇA 1; Taylor Swift. Obra de la sèrie El mito y sus representaciones. Exploración del icono mítico y su adaptación actual, Adrià Pérez Gutiérrez, 2025.

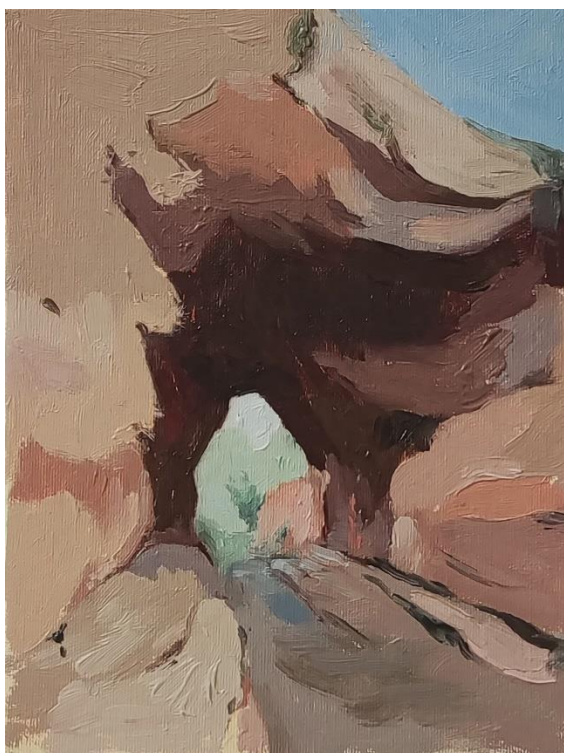
Il·lustració 111. Sant Jordi; el meu bateix com a artista (segona versió). Obra de la sèrie El mito y sus representaciones. Exploración del icona mítico y su adaptación actual. Adrià Pérez Gutiérrez, 2025.

Andrea Quero Carcereny – *Haciendo camino a través de la pintura*

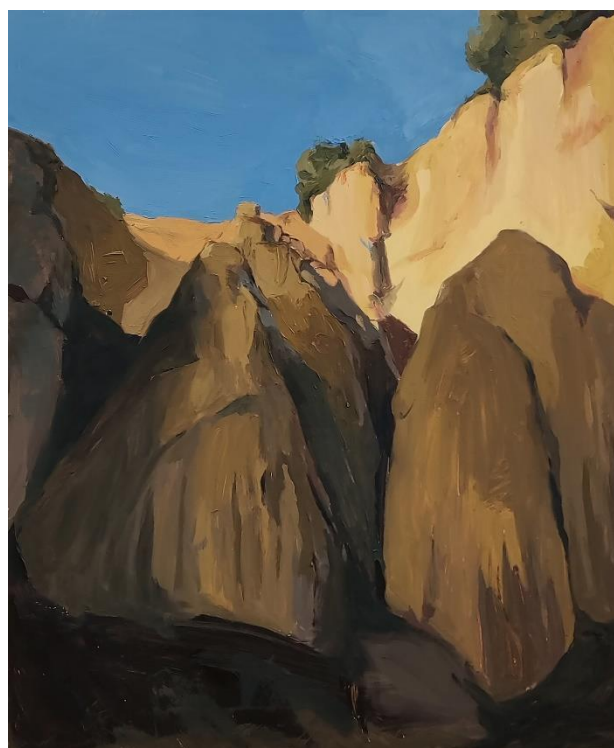
Aquestes peces formen part del meu Treball de Fi de Grau. Per a mi, Montserrat és un element de seguretat, ja que sempre ha estat allà, i podrà continuar estant-hi durant segles i segles. Això em fa reflexionar molt sobre les representacions que s'han fet d'aquesta serra, i com sembla que no hagi canviat.

Llavors penso en Les Flandes. Les Flandes és un gran mur argilós provocat per l'erosió del vent i de l'aigua, sovint comparat amb el Canyó del Colorado, situat al meu poble, Piera. Aquest indret, igual que altres muntanyes d'argila situades als voltants de l'Anoia i el Llobregat, és protagonista en moltes de les meves pintures, i curiosament és un lloc molt oposat a Montserrat. És un espai que es manté en constant canvi, influenciat pel flux del temps. No sabem com podria ser en el futur i, probablement, fa centenars d'anys devia ser totalment diferent de com és ara.

Si Montserrat i Les Flandes fossin obra d'un escultor, una seria una peça tallada en pedra, i l'altra per extracció de fang. Dos paratges que, per motius diferents, atrapen la meva atenció i plantegen una dualitat davant el paisatge contemporani i la concepció que tenim de la natura.

Il·lustració 112. Al otro lado. Obra de la sèrie Haciendo camino a través de la pintura, Andrea Quero Carcereny, 2025.

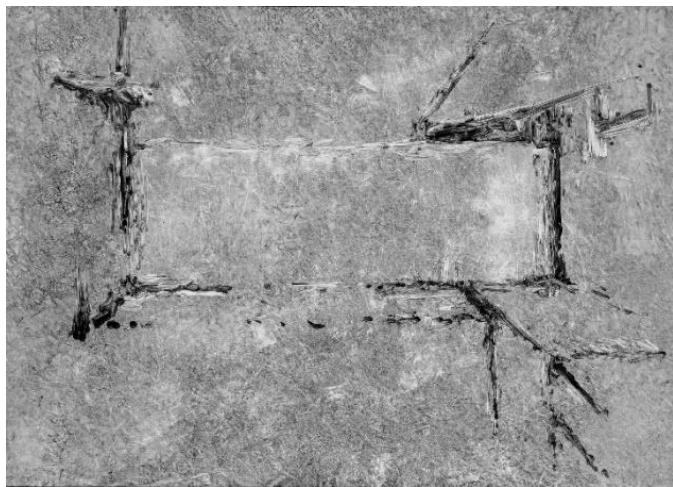
Il·lustració 113. El gigante de arcila I. Obra de la sèrie Haciendo camino a través de la pintura, Andrea Quero Carcereny, 2025.

Maria Rodon Peyrí – *Pensar calaixos, traduir contorns*

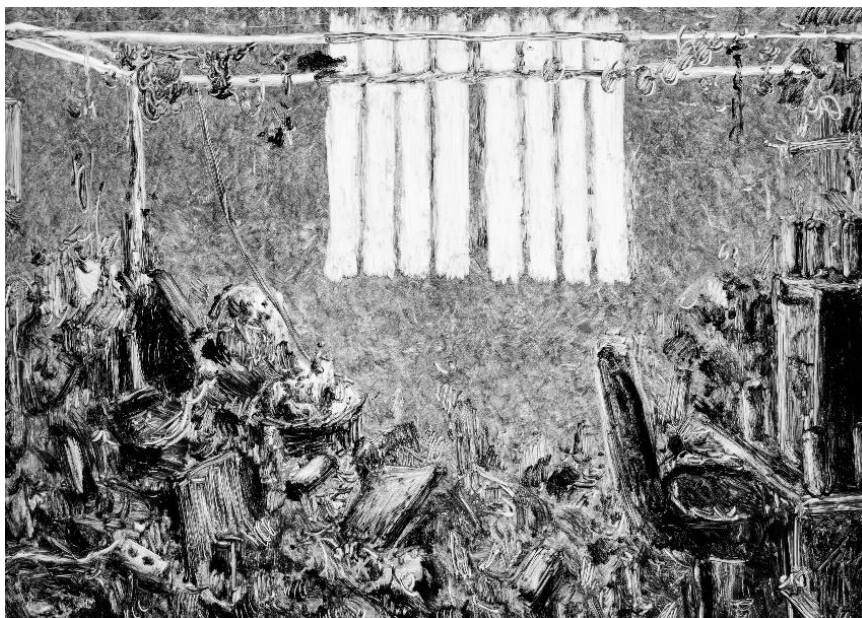
Pensar calaixos, traduir contorns explora la relació entre temps, memòria i objectes a través del calaix com a contenidor físic i conceptual. La recerca neix d'experiències personals i familiars, especialment la figura del meu avi, i s'articula en el dibuix com a arxiu emocional i observació íntima. Des d'una mirada metafòrica es qüestiona la percepció d'un temps lineal productiu i es proposen altres ritmes: lentitud, pausa, repetició.

L'obra final és una animació amb pintura a l'oli sobre acetat: imatges que apareixen, es transformen i s'esvaeixen. Assumeix l'efímer, l'error i el no conclòs. Planteja com recordem, guardem i deixem anar: la pràctica artística com a contenidor viu de memòria.

L'animació és un calaix que no està ni obert ni tancat: recull sense retenir, conté sense clausurar. El procés repetitiu intenta fixar una imatge i fracassa sempre; la pintura mai s'asseca del tot, posant en dubte la permanència. Entre seqüències la figuració irromp un instant i es torna a desdibuixar: tot provisional, en trànsit. La instal·lació proposa un espai gairebé meditatiu: mirar, reconèixer formes fugaçment i perdre-les en silenci.

Il·lustracions 114 i 115. Peçes de Pensar calaixos, traduir contorns, Maria Rodon Peyrí, 2025.

Il·lustracions 116 i 117. Peçes de Pensar calaixos, traduir contorns, Maria Rodon Peyrí, 2025.

Marc Salas Armengol – *Conclusions provisionals*

El projecte se centra en el procés a l'estudi, interessant-me per les relacions que sorgeixen amb/entre els materials, els quadres, les superfícies, el cos i l'espai. Aprofundint en allò més essencial de la pintura i la seva morfologia, abordant-la des de la materialitat com una cosa que dialoga amb l'espai i el cos. Entenent l'estudi com un recipient on el gest i el moviment estan continguts, i els quadres com a estructures que retenen el procés a la seva superfície, les peces es presenten com a instants suspesos en el temps i imatges fixes d'un procés canviant i en constant evolució. La investigació tracta la manera com ens relacionem amb allò que ens envolta, fent del contacte el subjecte del treball, investigant al voltant de qüestions relacionades amb el llenguatge i la nostra manera de comprendre.

Il·lustració 118. Instal·lació de Conclusions provisionals, Marc Salas Armengol, 2025.

Ricard Sorókin – *АЛФАВИТ (ALFABET)*

L'estiu del 24 vaig anar a Rússia de viatge per a veure la meva família i vaig poder veure els cartells de propaganda militar que hi havia penjats al carrer. Aquestes imatges em van afectar i em van generar preguntes, ja que aquí no acostumem a veure una propaganda política o bèl·lica tant explícita a l'espai públic.

La peça que proposo, *АЛФАВИТ (ALFABET)*, busca posar en qüestió l'alfabet (convenció mare del llenguatge) entès com a dispositiu, portant-lo cap a un territori ambigu, poètic i obert mitjançant el joc amb els materials i la forma. La intenció no és comunicar un missatge, sinó activar una experiència estètica amb potencial de qüestionament i reflexió.

Il·lustració 119. Instal·lació de АЛФАВИТ (ALFABET), Ricard Sorókin, 2025.